

אֶגְרָת יְשׁוּעָה מֶשֶׁיחַ בְּאִמְצָעֹות שָׁאוֹל הַשְׁלֵיחַ אֶל קָהָלָת הַבְּרִית הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר בְּרוּמָא

פרק א'

- (1) מֵאַת שָׁאוֹל, עָבֵד אֶדְמוֹן יְשׁוּעָה, מֶלֶךְ
הַמֶּשֶׁיחַ, שָׁנַקְרָא לְהִיּוֹת שְׁלֵיחַ [הַמֶּשֶׁיחַ], מִבְּדֵל
לִבְשׂוֹרַת הָגָאָלָה שֶׁל הַקְבִּ"הּ,
- (2) אֲשֶׁר הַבְּטִיחַ מִימִינֵי קָדוֹם בְּאִמְצָעֹות הַנְּבִיאִים
וּעַל-יָדֵי קְרִיאַת הַקְדֵּשׁ;
- (3) [בְּשׂוֹרַת הָגָאָלָה הָאֱלֹהִית הַזֹּאת הִיא] הַמְּסֻר
הַטוֹּב עַל יְשׁוּעָת הָאֱלֹהִים לְבָנָיו -
הָאֱלֹהִים, הוּא אֶדְמוֹן יְשׁוּעָה, מֶלֶךְ הַמֶּשֶׁיחַ,
שְׁנוּלֵד מִזְרָעַ דָּוִד, (כָּל שְׁהָדָבָר
נוֹגֵעַ לְבָשָׂר),
- (4) אָוָלִם, כִּשְׁמַדְבֵּר בְּרוּת הַקְדֵּשׁ, - מִנָּה עַל יָדֵי
הָאֱלֹהִים וְגַבּוֹרָה, בְּכַח תְּחִית-הַמְּתִים שֶׁל
הַמֶּשֶׁיחַ.
- (5) דָּרְכוֹ וְלִכְבוֹד שְׁמוֹ קִבְּלָנוּ אֶת חִן הָאֱלֹהִים
מִבְּלֵי שְׁנַחַיָּה רָאוּיִם לְהָם, וְאֶת הַשְׁלִיחוֹת
הָאֱלֹהִית שְׁנוּעָדָה לְתַכְלִית [הָאַחֲת וְהַיִחִידָה]
שֶׁל יְצִירַת מִשְׁמֻעַת הָאֱמֹנוֹנָה אֶצְל כָּל הָגּוֹיִם.
- (6) וְעַלֵּהֶם נָמְנִים גַּם אֶלָּה שָׁנַקְרָאוּ כִּדי
לְהַשְׁתִּיק לְאֶדְמוֹן יְשׁוּעָה, מֶלֶךְ הַמֶּשֶׁיחַ;

(7) **לכָל אֲהוֹבֵי הָ' הַנִּמְצָאים בְּרוּמָא, שָׁזְמָנוּ עַל-יְדֵי קְרִיאַת הָאֱלֹהִים לְהִיּוֹת קָדוֹשִׁים - חָנוּ שֶׁל**

הָ', מִסְדָּו וּשְׁלוֹמוֹ [שְׁלוֹחִים אֲלֵיכֶם] מִאֵת אֱלֹהִים אֲבִינוּ וְאַדְמוֹ"ר יְשֻׁוע, מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ.

(8) **קָדָם כָּל, מוֹדָה אֲנִי לְאֱלֹהִים עַל יְדֵי אַדְמוֹ"ר יְשֻׁוע מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ עַל כָּלֶם בְּגַלְל אִמּוֹנָתְכֶם וּבְתוֹחַונָכֶם אֲשֶׁר הִי לִשְׁמָם דָּבָר וּנְתַפְּרֵסָמוּ בְּכָל הַעוֹלָם!**

(9) **הָאֱלֹהִים, שָׁאֹתוֹ אֲנִי עוֹבֵד בְּכָל נְשָׁמָתִי בְּהִכְּרוּת בְּשׂוֹרַת הָאֱלֹהִים שֶׁל בֶּןְוּ הוּא עָדִי, שָׁאֲנִי תִּמְיֹיד מְרַבָּה לְהִזְכִּיר אֶתְכֶם בְּתִפְלוֹתִי כָּל-אִימָת שָׁאֲנִי מִתְפִּלֵּל,**

(10) **מִתְחַנֵּן וּמִפְצִיר שׁ"אָפָּשָׁר" (אוֹלִי) אוֹכֶל, אַיִּכְשָׁהוּ, לְהִגְיָע פָּעָם אֲלֵיכֶם, אָם יַרְצֵחַ הַשֵּׁם,**

(11) **מִשּׁוּם שָׁאֲנִי מִשְׁטוֹקָק לְרֹאָותְכֶם וְלַהֲאִצְיל עַלְיכֶם מִתְנָה רַוְחַנִּית זוֹ אוֹ אַחֲרַת לַתְכִלִּית שֶׁל חִזּוּקָכֶם, זוֹאת - כִּי שְׁתַתְחַזְּקוּ [מִבְּחִינָה רַוְחַנִּית].**

(12) **או, [לִיְתַר דִּיּוֹק], כִּי שְׁנַחַזְקָה זוּ אֵת זוּ הַדְּדִית בְּאִמּוֹנָה, הַמִּשְׁתְּפָת לְכֶם וְלִי.**

(13) **אַיִּנְגִּי רֹצֶחֶת לְהִסְתִּיר מִכֶּם, אַחֲ-בְּמֶשִׁיחַ, שְׁפָעָמִים רַבּוֹת כִּבר תְּכִנָּתִי לְבָא אֲלֵיכֶם, אַךְ עַד פָּה נִמְנַע הַדָּבָר מִמֶּנִּי; זוֹאת, לְמַעַן אוֹכֶל לְהַנִּיב אֶת פָּרִיוֹ שֶׁל הָ' גַּם בְּכֶם, כְּמוֹ גַּם בְּקָרְבָּ שָׁאר הָגּוּיִם.**

(14) **מִשְׁעָבֵד אֲנִי מִבְּחִינָה מִוסְרִית הַזָּכָרְבִּי בְּנִי**

התרבותות הדָּבְרִי הַיוֹנִית, וְהוּא לְבָרְבָּרִים אֲשֶׁר
אֵינָם דָּבְרִים יְוּנִית; גַּם לְמַשְׁכִּילִים וְגַם
לְנַבְּעָרִים מִדּוֹת.

(15) וּמִפָּאוֹן הַתְּלַהְבּוּתִי הַרְבָּה לְהַכְּרִיז אֶת
בְּשׂוֹרַת הַגְּאַלָּה בְּמִשְׁיחָה גַּם לְכֶם, הַנִּמְצָאים
בְּרוֹמָא.

(16) כִּי אֵין מַתְּבִּישׁ בְּבְשׂוֹרַת הַגְּאַלָּה שֶׁל
הַמִּשְׁיחָה, בְּהִיּוֹתָה כְּחֹזֶה שֶׁל אֱלֹהִים לִישְׁוֹעָה (אִוּב
יְתָכָה; יְשֻׁעָה מְגָא) לְכָל מַיִּשְׁאָמוֹנוֹה בָּו; קָדָם
כָּל לְיְהוּדִי, וְאַחֲרֵךְ - גַּם לְיוֹנִי [הָגּוֹי].

(17) כִּי צְדָקָה הַעוֹלָמִים - הַלָּא הוּא צְדָקָת ה' -
הַתְּגָלָה בְּבְשׂוֹרַת הַגְּאַלָּה בְּאִמְצָעוֹת הָאָמוֹנוֹה מִן
הַהִתְחַלָּה וְעַד הַסּוֹף, מִן הָאָמוֹנוֹה (הַיְהוּדִית
הַחֲרַדִּית) אֶל הָאָמוֹנוֹה (הַיְהוּדִית הַחֲרַדִּית), כְּמוֹ
שְׁכַתּוֹב: "וְצָדִיק בְּאָמוֹנוֹתֽו֙ יְחִיָּה" (חֲבָקוֹק בְּד';
גָּלְטִים גְּיאָה; יְהוּדִים מְשִׁיחִים יְלָה).

(18) כִּי נִגְּלָה חֶרְוֹן אֶפְוּ וְצַעַםוֹ שֶׁל ה' (בְּחָ; גַּהָּ;
דְּטוֹ; הְיִטְּ; טְכַבְּ; יְבִיטְּ; יְגַדְּ) מִן הַשָּׁמִים;
וְהוּא נִגְּלָה עַל כָּל אֱלֹהָה שְׁאֵין לָהֶם יְرָאָת-שָׁמִים
וּ[אֲשֶׁר] אֵינָם נוֹהָגִים עַל-פִּי ה[צְדָקָה], וְעַל כָּל בְּנִי-
הָאָדָם הַמִּדְכָּאִים בְּרִשְׁעוֹתָם וּבְזִדּוֹן לְבָם אֶת
הָאָמָת.

(19) עַל-כָּל הָאָנָשִׁים אֲשֶׁר, לִמְרוֹת שֶׁכָּל הַדְּבָרִים
שִׁישׁ בַּיְכְּלָתָם לִדְעָת עַל אֹזֹdot הָאֱלֹהִים מִנְחִים
לְפָנֵיכֶם וְגַלוּיִים לְעֵינֵיכֶם [משוּום שְׁהָאֱלֹהִים
גָּלָה לָהֶם אֹתָם בָּעֵצָמוֹ] - דִּבְקִים בְּכָל - זוֹאת

ברישע, ומזכאים את אמת ה' ברשעות.

(20) משום שהמאמינים הסמוויים מן העין מאו בראית העולם ועד עתה נתפסים הם - מבחינה שכליית - בכלל הדברים אשר נבראו; או, במלים אחרות, فهو הנצחי של ה' ואלהותו נתנים הם להבחנה. לפיכך אין להם לבני האדם שום צורך, והם אשמים לפני ה' ללא כל יוצא מן הכלל.

(21) למרות שלמעשה הם מקרים את ה' - אין הם חולקים לו כבוד ואינם מודים לו; וזאת, משום שהם מלאים הבל, בכלל שעוזרות בהם ריקנות ומחשבות חסרות ערך, ולבותיהם האוילאים מלאו חשך.

(22) הם טוענים אמם שחכמים הם, אולי בכך הפכו להיות כסילים!

(23) הם המירו את כבודו הבלתי נשחת והבלתי מתכלה של ה' באצלם דמותם של אנשים בני-חולף, של צפרים, חיות וזוחלי על גחון.

(24) אי-luck, הסגיר אותם האלים (בזמןו) לטעאה בתאות לבותיהם, בחללים את גופיהם בסטיות נלוות בין לבין עצם,

(25) הם המירו את אמת ה' בשקר, וסגדו ליצורים אשר בראשם להשתחות לבורא המברך לעולמים, Amen.

(26) משום לכך מסר אותם ה' לתאות מיניות

בזיות וمتעבות; נקבותיהם החליפו את יחסם
המיין הבלתיים באהלה שאינם בדרך הטבע;
(27) וכן גם הזכרים נטשו את דרך המשגאל
הבלתי עם נשיהם, והתלהטו בתאורה איש אל
רעהו; גברים בצעו מעשי תועבה בגברים
אחרים וקיבלו [בתמורה] את גמולם הרاوي
לهم.

(28) וככל שהדבר נוגע להפרת ערכו של ה' על
ידיהם, ויבאלט (כאשר) הם השפilio את ה'
בעיניהם ונכשלו ב מבחון - גרים להם ה' לכשל
מחי עד כדי כך, ששכלם המעות הסית אותם
לעתות דברים נלוים ובלתי ראיים.

(29) [מסבה זו] מלאים הם כל רשות, חמדנות
ושאר דברים רעים ומזיקים, והם מלאי קנאה,
רzech, תחרויות, רמיה, כל מיני לשון-הרע,
זדון,

(30) הולכי-רכיל, משיבי רעה-תחת-רעה;
יהירים הם, שחצנים וגאותנים, שונאי ה',
חצופים ואינם שומעים בקול הורייהם,

(31) חסרי שכלהם, נטולי נאמנות, ללא אהבה
ורחמןوت,

(32) ולמרות שהם מכירים היטב את דרישותיו
והצרותיו הצדקות של ה', ויודעים שהעושים
את כל אלה בגין-מותם - לא זו בלבד שהם
עושים את כל התועבות האלה, אלא שגם
נותנים את הסכמתם וברכתם המונית גם

לאחרים הנוגאים לכך.

פרק ב'

- (1) מסבָה זו, אין לך, אֲדֹנִי, כל תְּרוֹץ כַּדִּי להגן על עצמך (לפנֵי אל זוועם) וגם לא אף לאחד מכם, רבותי, החורצאים משפט על الآخרים. כי במידה שאתם מאמינים את זילתכם, בה במידה מרשיעים את עצמכם בדיון, מושום שאתם עושים את אותם הדברים עצמאים, שבгинם אתם דנים את الآخרים.
- (2) ו hereby יודעים אתכם, שדיןנו של ה' - אלהים, השופט, (א:לב) על האנשים העושים תוצאות פאה עולה בקנה אחד עם אמתו של ה' (א:כה).
- (3) אתה, אֲדֹנִי, המגנה את האנשים העושים מעשיהם באלה, אולי הנק עושה בדגימות בעצמך - האמנם סבור אתה שיעלה ביד להמליט ולהנצל ממפתח ה'?
- (4) או, שמא מתייחס אתה בקלות ראש יתרה לעשר נדיבותו של ה', לחסדו, לסלנותו ולארכ אפיו (שמות לד:ו), ואינה שם לב ו מבחין בעבדה שסלנותו של ה' נועדה בעצם רק כדי להזכיר אותה בתשובה?
- (5) כתוצאתה מключи לבבכם העקשניים והמאנים לשוב לה', אוגרים אתכם וצוברים

לעַצְמָכֶם אֶת חֶרְזֹן זַעַמוֹ עַד לִיּוֹם אֲפֹו (תהלים קי:ה; מִדְבָּר בֵּין הַיּוֹם הַה', או בֵּין הַדָּינָה), פֶּאֲשֶׁר יִתְגַּלֵּה מִשְׁפָּטו הַצּוֹדֶק שֶׁל הַה' (א:יז) (6) אֲשֶׁר יִשְׁלַם לְאִישׁ וְאִישׁ בְּמַעֲשָׂהוּ (תהלים סב:יב).

(7) לְכָל אֱלֹהִים, הַמִּתְמִידִים בְּסִבְלָנוֹת לְעַשׂוֹת מִעֲשִׂים טוֹבִים, וּלְמַבְקָשִׁים אֶת כְּבוֹדוֹ הַבְּלָתִי מִתְכָּלָה וְאֶת תִּפְאָרְתָּתוֹ שְׁאַיִלְגָּה רֹאָה שְׁחָתָה (תהלים טז:י) - יִתְנַחַם הַחַיִּים עַזְלָם;

(8) אֲךָ לְאֱלֹהִים הַמַּבְקָשִׁים רַק אֶת כְּבוֹד עַצְמָם וּשְׁאַיִלְמָעִים לְאַמְתָּה הַה' (א:כח) כִּי אִם מִצְּרִיתִים לְרִשְׁעָה - עַלְיָהָם יַפְלוּ חֶרְזֹן אֶת הַה' וְזַעַמוֹ.

(9) צִרוֹת, מַצּוֹקֹת וּשְׁפָטִים יְחֻולּוּ עַל נְשָׂמָת בָּל חַי הַעוֹשָׂה רָע: קָדָם כָּל עַל הַיְהוּדִי, וּכְמוֹ-כָּנוּ עַל הַיּוֹנִי (הָגּוֹי),

(10) אֲךָ תִּפְאָרָת, כְּבוֹד וּשְׁלוּם עַל בָּל עוֹשֵׂי הַטּוֹב, קָדָם כָּל עַל הַיְהוּדִי, וּכָנוּ גָם עַל הַיּוֹנִי.

(11) מִשּׁוּם שְׁאֵין מִשְׂזָא-פָנִים עַם הַה'.

(12) כִּי בָל אֱלֹהִים אֲשֶׁר עָבְרוּ עִבְרֹות וּשְׁחִטְאוּ בְּלִי תּוֹרָה, יָאַבְדוּ [בְּחַטְאָם] בְּלִי תּוֹרָה; אֲוָלָם כָּל אֱלֹהִים שְׁחִטְאוּ לִמְרוֹת שְׁקָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה - יִרְשְׁעוּ בְּדִין עַל פִּי הַתּוֹרָה.

(13) כִּי לֹא שׁוֹמְעִי הַתּוֹרָה [שֶׁקְבַּל מֹשֶׁה רֶבֶנוּ בָּסִינִי] הֵם הַצְדִיקִים, כִּי אִם שׁוֹמְרִי תּוֹרָת מֹשֶׁה - הֵם הַנְּצִדְקִים עַם הַה'.

(14) מושום שכאשר הגוים שאין להם תורה
עושים בדרך הטבע את הדברים הנדרשים על
פי התורה - הרי למן רוחות שאין להם תורה
כתובה - בכלל זאת יש להם "תורה" ממש
עצמם,

(15) מושום שהם מפגינים את אמותות התורה
הלהה למעשה (ירמיה לא: לג), בהיותם להם
תורה כתובה על לוח לבם; וגם מצפונים
מעיד בהם, שמחשובותיהם פרשעננה אותם, או
איפלו תגוננה עליהם

(16) ביום הדין, כאשר ישבט אליהם על ידי
אדמו"ר ישו"ע, מלך המשיח, את סתרי
לבותיהם של כל בני האדם - לפי בשורת
הגאה אשר אני מכירן אליכם.

(17) אולם אתה, שנקראת "יהודי" ואותה
מסתמך על התורה ומתקPEAR בה,

(18) ויש לך הדעת לגבי רצונו, ואותה מסכימים
עם הדברים החשובים באמת מושום שהתחנכת
על-פי התורה,

(19) והנץ בטוח שאתה מורה-דרך לעוורים
ומהו אור להולכים בחשך;

(20) אתה, המגדיר את עצמך כ"מורה נבוכים"
ובמלמד תינוקות של בית רבנו, ושיש לך

התגלומות כל הדעת והאמת (א:כח) שבתורה -

(21) אתה, המיטיב כל כך ללמד את האחרים -
מדוע איןך טורח ללמד גם את עצמך? אתה,

הנאה דורך: "לא תגנב!" (שמות כ:טו) האם

אתה גם נאה מקים, ואינך גונב?

(22) ואתה, המציגת השם והערבת את הדבר:

"לא תגונף!" (שמות כ:יד) האם אין נון

בעצמך? או אתה, המתעב ומהמשקץ את

האלילים, האם אין שוד ובודד את היכלייהם

ואת קדשיהם?

(23) הרי אתה, המתרברב בתורה - מחלל את

שם בך שאתה סר מן התורה ועובד עליה!

(24) ממש כמו שכתוב: "כִּי [בְּגַלְלָכֶם] כֹּל הַיּוֹם

מנאץ שם ה' בגויים" (ישעה נב:ה)!

(25) משומם שבירת המילה תועיל לך רק אם

תהייה ממשמע לתורה. אך אם תصور מן התורה

(ב:כג) - איזי תחשב לך ברית המילה שלך כאלו

ערלה היא.

(26) ונחפץ הוא: אם אדם שהוא ערל [בבשרו]

ישמר בהלכה את מצוות התורה (ב:כח) - האם

לא תחשב לו ערלהו כאלו עבר "ברית מילה"?

(27) אך האדם הערל באפן טبعי, אם יש לו

משמעות כלפי התורה - יוכל לקום ולהתייצב

נגיך ביום הדין, משומשעל ידי חומרות

השונות והסיגים הרבאים שהוא לך לעירלה"

[רוחנית] (ב:כח) עברת על התורה!

(28) כי היהודי האמתי איןנו זה הנתקפס [בארכ

טبعי] כדי שעבר ברית מילה גלי לעין בשרו;

(29) אדרבא, היהודי האמתי הוא זה שבستر,

אשר קיבל את ברית המילה של הלב על ידי התמחשות רוח הקודש (יוחנן ג:ג), ולא בדרך החומרא. אדם שפזה יש לו הודהה (הודהה-> תודה-> יהודי, ר' בראשית כט:לה) שאינה בא מبني אדם, כי אם מה' לבודו.

פרק ג'

(1) מהו, אםכו, יתרונו של היהודי? ומה הוא ערכאה של ברית המילה?

(2) רב מאד, מכל הבחינות! משום שקדם כל, הפיקדו בידיהם דברי ה'!

(3) ואיפה זה מעמיד אותנו? אם היו כאלה שלא האמינו - האם בטל חסר אמונהם את נאמנותו של ה'?

(4) חס ושלום! אך יهي האל נאמן [גם אם] כל האנשים ציב (תהלים קטו:יא), כמו שבתו: "למען תצדק בדברך, תזכה בשפטך!" (תהלים נא:ד).

(5) אך אם אמנים מגבירה עולתנו את צדקתו של ה', שהיא צדק עולמים, ומדגישה אותה - מה עוד נותר לנו לומר? [אני מדבר עכשו מנוקדת ראות אונשית גרידא] יוכל לשאל: האם יש עול באלים פשהו שופך את חרוץ אפו [על החוטאים]?

(6) חס ושלום! כי הרי אם כך הוא - איך יוכל

ה' ליהוֹת שׁופֵט בְּלַא אָרֶץ (ברא' יח:כה)?
(7) אך אם גַּרְמַן הַשְׁקָר שְׁלִי לְהַאֲדָרָת אֶמֶת
ה', וְשִׁפְעַל כְּבוֹד אֱלֹהִים - מַדּוֹעַ עַדְיוֹ נִשְׁפְּט אָנִי
כְּרִישָׁע?

(8) ולמה לא נאמר גם אנחנו, [כמו שאחדים
אנו מחרפים ומגדפים אותנו ומוציאים علينا
לשון-הרע]: "בָּאוּ וַנַּעֲשֶׂה אֶת הַרְעָע, כִּי שְׁבָסּוּפּוֹ
שֶׁל דָּבָר יֵצֵא מֵזָה מְשֻׁהָו טוֹב!...". - אָנוּ, רָאוּיִם
הָלְלוּ לְגִזְרָה דִּין שְׁחָרֶץ ה', עֲלֵיכֶם!

(9) ובכן, האמנים טובים אנחנו [כיהודים] מכל
האחרים? כלל וכלל לא! שהרי אלה וגם אלה -
יהודים וגוויים גם יחד - הסגורו כלם תחת
החתה (כלומר, תחת פחו של החטא הקדמון).

(10) כתוב: "וְאַדְם אֵין צָדִיק בָּאָרֶץ" (קהלת ז:ב).

(11) אין משכילים, דרש את אלהים;

(12) הפל סר, יחו נאלהו, אין עשה טוב, אין
גם אחד.

(13) קבר-פתחות גרונם, לשונם יחליקון, חמת
עכשוויב תחת שפתיהם.

(14) אשר אלה פיהם מלא ומרות,

(15) רגליים ימחרו לשפך דם,

(16) שד ושבר במسلطם,

(17) ודרך שלום לא ידעו.

(18) אין ראת שמים נגד עיניהם!" (ישעה
נת:ז-ח; תהילים יג:א-ג; יד:א-ג; ה:ט-י; ט:כח;

- יב; לה:ב; לו:א; קלט:ד; Km:ג; משלו א:טז).
- (19) עֲכַשׁו יְזָעִים אֶנְחָנוּ, שֶׁבֶל מֵה שְׁהַתּוֹרָה
אָמַרְתָּ, אָמַרְתָּ הִיא לְאֶלְهָה הַנְּטוּנִים תְּחִתָּ
סְמֻכּוֹתָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי שֶׁבֶל פָּה יִסְכֶּר,
וְכָל הָעוֹלָם-הַזֶּה יְאַשֵּׂם וַיְהִי רָאוּי לִמְשָׁפְטוֹ שֶׁל
ה' (תהלים א:ה).
- (20) מְשׁוּם שְׁמַמְעָשֵׁי הַחַק לֹא יִצְדַּק כָּל חַי
(תהלים Km:ב), מַאֲחָר שְׁעַל יְדֵי הַחַק בָּאָה
הַכְּרִת הַחַטָּא (בראשית ג:ז).
- (21) אָבֵל עֲכַשׁו נְגַלְתָּה צְדָקַת אֱלֹהִים, צְדָקַת
עוֹלָמִים, לֹא חַק, כִּי שְׁהַעֲדִדו עַלְיָה הַתּוֹרָה
וְהַנְּבִיאִים;
- (22) וְזֹהִי צְדָקַת ה' בְּאֶמְצָעּוֹת אֶמוֹנָה בָּאָדָמָו"ר
ישוע, מֶלֶךְ הַמֶּשֶׁיחַ, לְכָל הַמְּאַמְּנִים בּוֹ, לֹא
הַבָּדֵל כָּלָשׂו בֵּינֵיהֶם.

הַאֲזִכּוֹר הַרְאָשׁוֹן שֶׁל הַצְּרָך בְּגֹאַל-
מוֹשִׁיעַ - מֶלֶךְ הַמֶּשֶׁיחַ - כִּי לְפָדוֹת
בְּחַזְרָה אֶת כְּבוֹדו הַקָּדוֹש שֶׁל הַמִּין
הָאָנוֹשִׁי הָאָבוֹד וְהַנְּטוּן בְּגָלוּת הַחַטָּא.

- (23) כִּי כָּלָם חַטָּאוֹ וְסַבְלוֹ מַחְסָר שֶׁל כְּבוֹד ה'.
- (24) אָוָלָם זָכוּ בְּדִין וְנַחֲשָׁבוּ בְּנַצְדִּיקִים עִם ה'
[צְדָקַה שְׁנַתְנָה לָהּם] כְּמִתְנָת חָנָם בְּחַנוּ ה'
וּבְחַסְדוֹ, מִבְּלִי שְׁהָם הִיוּ רָאוּיִם לָהּם, וְעַל-יְדֵי

- הַפְּדוּת (ר' שְׁמוֹאֵל ב ז:כג) שֶׁבָּאָדָמָוּר יִשְׁוּעָ
מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ,
- (25) שֶׁאָוַתּוּ שְׁם ה' לְכִפְרָה [או "לְכִפְרָת"] -
מִקּוֹם הַרְצֵוי עִם הָאֱלֹהִים ע"י הַזָּאת דָם
הַקָּרְבָּן בְּקָדְשֵׁה קָדְשִׁים] עַל-יְדֵי הָאָמֹנוֹנָה בְּדָמוֹ
שֶׁל הַמֶּשִׁיחַ, (ברא' כב:ז; שמוט יב:ג,ו; ישעה
נג:ז,י) כִּי לְהַפְגִּין אֶת צִדְקַת ה' - צִדְקָעַלְמִים -
בְּפִסְחוֹ עַל הַעֲבָרוֹת אֲשֶׁר בָּצֻעוּ בְּעַבְרָ
(26) בָּאָרֶץ רֹוחוֹ שֶׁל ה', עַל מִנְתָּהָגָנוּ עַל
צִדְקַתּוֹ בְּעַת הַזָּאת, [כִּי לְהַרְאָות
לְפָלֵל] שֶׁה' צִדְיק הָוָא בְּעַצְמוֹ (דְבָה"י ב יב:ו)
וּשְׁהָוָא מִחְשִׁיב בְּמַמְיָשׁ "נְצִדְקַת בָּה"
(איוב כה:ד) אֶת הַמְּמֹאמָן הַבּוֹטֵח בְּ[אָדָמָוּר
יִשְׁוּעָ, מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ].
- (27) אֵז הַיָּכֹן יִשְׁאָל, אַפּוֹא, מִקּוֹם לְהַתְּפָאָרוֹת
(ד:ב)? וּבָכָן, אֵין לָהּ מִקּוֹם! וְעַל פִּי אֵיזוֹ תּוֹרָה?
הָאָם שֶׁל הַמְּמֹעֲשִׁים? לֹאו דְוַקָּא; לְהַיְפָךְ! אֵך וּרְק
עַל-יְדֵי תּוֹרַת הָאָמֹנוֹנָה [כְּלוֹמָר, הַתּוֹרָה הַנִּתְפְּסָת
בְּמַוְנְחִים שֶׁל אָמֹנוֹנָה]!
- (28) מִשׁוּם שֶׁאָנַחֲנוּ מִבְּיָאִים בְּחַשְׁבּוֹן, שֶׁהָאָדָם
מִזְכָּה-בְּדִין וְנַחֲשָׁב בְּנִצְדָּק בָּה' רַק עַל יְדֵי
הָאָמֹנוֹנָה, לְבַד מִמְּמֹעֲשֵׁי הַחַק!
(29) או הָאָמַנָּם אֱלֹהִי הַיְהוּדִים בְּלִבְדֵי הוּא ה'?
הָאֵין הוּא גַם אֱלֹהִי הָגּוּיִם? אָכְנוּ, ה' שִׁיק גַם
לְאֱלֹהָה שְׁאַינָם- יְהוּדִים!
(30) וַי-בָּאַלְט (מַאֲחָר שׁ) אַחֲרֵי הַפָּל, הָאֱלֹהִים

אחד הוא (דברים ו:ד), הרי שעתיד הוא לזכות-
בדין ולמהшиб נצדקים בה' את אלה שיש
לهم ברית המילה על סמך האמונה, ואלו את
הערלים על יסוד אותה האמונה עצמה.
(31) האם נובע, אפוא, מכך, שאנו דוחים את
התורה, או מבטלים את תקפה, הודות
לאמונה? חס ושלום! אדרבא, בכך אנחנו
בעצם מאשרים את התורה!

פרק ד'

- (1) אם כן, מה נוכל לומר על אברהם אבינו [לפי הבשור]? מה הצליח הוא להציג [בזכות מעשיו]?
- (2) משום שלו נצדק א"א בה' וזכה בדין על בסיס מעשיו - הרי יכולה להיות לו איזושהי סבה להתפאר. אבל לא לפני ה'!
- (3) כי מה אומרת התורה? "וְהִאמֵּן [א"א בה', ויחשבה לו צדקה]" (ברא' טו:ו)?
- (4) עכשו, שכזו של הפועל אינו נחשב לו כ"טובה", כ"צדקה" או כ"גמלות חסד", כי אם כחוב (של המעביר).
- (5) אולי, אם אדם איןנו "עובד", כי אם מאמין ובוטח בזה אשר לוקח את החוטא חסר החסידות ומחייב אותו למי שי" נצדך בה", לאדם זה נחשבת אמונה זו צדקה (בראשית

טו:ו).

(6) וכמו-כון, אמר דוד המלך על אדם שמאשֶר הוא, אם ה' החשיב לו את אמונתו לצדקה, ולא את מעשיו:

(7) "אשרי נשוי פשע, כסוי חטאה.

(8) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון" (תהלים לב:א-ב).

(9) האם "מאשרים" הם אלה שיש להם ברית הנישלה, או אולי הערלים? הרי אנחנו טוענים שבזכות אמונתו נצדק א"א בה, ולא מتوز מעשו.

(10) מתי, אפוא, נחשבה אמונתו של א"א לו לצדקה? האם אחרי שנמול, או עדין בהיותו ערל?

(11) ובכן, לא אחרי שנמול, אלא כאמור היה עדין שרוי בערלתו,

(12) ובידי שיווכל להיות לאב לכל המאמינים, גם לאלה שאינם נמושלים, כי אם הולכים בעקבות אמונתו של א"א, האמונה שהיתה לו עוד בהיותו ערל.

(13) כי הבטחת אליהם לא"א ולזרעו, שהוא יהיה ל יורש העולם, לא נתנה לו באמצעות התורה, כי אם על סמך צדקת האמונה.

(14) כי אם אנשי התורה יורשים הם, כי איזה בטל תקפה של האמונה, וגם הבטחה בטלה היא ומבטלת.

(15) מושום שהתורה מביאה את חרון אף של

ה' (שמות לב:ח-י; רומיים א:יח; ג:כ), אך

במקום שבו אין תורה - שם אין גם פשע!

(16) מסבה זו הבטחה - מן האמונה היא, כדי

שתעללה בקנה אחד עם חן ה' ומסדו [שלهم

איש אין ראי], כדי שתנתן הבטחה לכל מי

שהוא צרע [א"א], לא רק לאלה שיש להם

תורה, כי אם גם לבני אמוןתו של אברהם,

שהוא אבי כלנו,

(17) כתוב: "אב המון גוים נטהיך" (בראשית

יז:ה). זה היה בעיני האלים שבו "האמין"

[א"א], אותו האלים מהתייחס את המתים

והבורא דברים שלא היו קיימים מוקדם.

(18) וגם ככל היה לו שום סבה נראית לעין

לקות - בכל זאת קיה [א"א] והאמין שיהיה

"אב המון גוים" (בראשית יז:ה) על סמך הדבר

אשר נאמר לו: "כה יהיה צרע" (בראשית

טו:ה).

(19) מגלי שתחלש אמוןתו. הוא הבית על גופו

שבר היה חשוב במת, וי- בעל (באשר) היה

בבונאה שנה, ועל רחמה הבלה ומהמת של

שרה אשתו.

(20) אולם לא הטיל ספק-של-כפירה בהבטחת

ה', אלא התזק באמוןתו וחלק בבוד לה'.

(21) בהיותו משכנע, שה' יכול לקיים את אשר

הבטיח;

(22) מושום כה נאמר "ויחשבה לו [ה'] צדקה"
(בראשית טו:ה).

(23) ולא רק לגביו נכתב: "ויחשבה לו...",

(24) אלא גם לגבינו נכתב, המאמינים באחד
אשר הרים את ישוע אדוננו עם המתים,

(25) הו, אשר הסגר ונמסר בגלל פשעינו
(ישעה נגה) ואשר קם בתקיית המשיח, כדי
שגם אנו "נצדק בה", ונזכה בו בדין (ר' ה' יח).

פרק ה'

(1) עכשו, משזיכינו בדין, ומשחכרינו בצדקים
בה' על בסיס אמונה - יש לנו [מצב] שלום
[הפסיקת מצב העוינות והמלחת שהיה לנו]
ביחסינו עם ה' - על ידי אדם"ר ישוע מלך
המשיח.

(2) דרכו יש לנו גם ה"שער לה" - [המבוא שייש
לצדדים אל נוכחות ה', ר' תהילים קיח:כ]
באמונה אל החן והחסד הללו, [שהם אין איש
ראוי], שביהם עומדים אנו ומתחללים בתקנות
כבוד אלהינו.

(3) ולא זו בלבד, אלא שאנו גם מתפאים
בצירות, מושום שיודעים אנו כי הצירות מיצרות
סבלנות,

(4) הטבלנות מביאה לידי אף יציב שעמד
במבחן וליידי מדות טובות, והלו (האף היציב

אשר עמד בבחן והמדות הטובות) מביאים
ליידי תקוה,

(5) והתקוה לא תגרם לנו יאוש או בושה
(תהלים כה:ג), משומ שאהבתה ה' נשפכה
והערפה אל תוכן לבותינו על ידי רוח הקדש
אשר נתנו לנו.

(6) כי באשר היינו עדין חסרי ישע - מת
המשיח לungan הרשעים, והוא עשה זאת במועד
שנקבע לך מראש (דניאל ט:כד-כו)!

(7) כי רק לעיתים רחוקות מאי יסכים אדם
למות לungan איש צדיק, אם-כי אפשרות מעין
זו עשויה, אולי, לבא מדי פעם בחשבונו,
(8) אולי ה' הפיגן את אהבתו אלינו לך,
שפאשר היינו עדין חוטאים, מת המשיח
לungan.

(9) אם כך אנחנו, אחרי שזכהנו בדין ונצדקו
עם ה', על סמך דם המשיח ומות-הקרבו שלו
(ישעה נגיא-יב) - על אחת כמה וכמה שניצל
בזאנחנו מחרוז-אף ה' באחרית הימים!

(10) כי אם בשעה שהיינו אוייבים לה' התפייסנו
אתו על ידי הסתלקות [מוות] בין האלים
(ישעה נגיא; דניאל ט:כו), על אחת כמה וכמה
שניצל עכשו, אחרי שבר נרצינו אליו ואינו
אויביו - על ידי תחיתו וחיה!

(11) ולא זו בלבד, אלא שבעת שורה עליינו
תפארת ה' באטען אדמור ישוע, מלך

המִשְׁיחַ, זה שֶׁדָּרְכוֹ קִבְּלָנוּ אֶת הַרְצֵוי הַזֶּה.

(12) אֵי-לְכָה, מִמְּשָׁבֵחַ שֶׁעָלָיִךְ אָדָם אֶחָד
(=אָדָם הָרָאשׁוֹן) נִכְנֵס הַחֲטָאת אֶל תֹּוךְ הָעוֹלָם-
הַזֶּה, וְעַל-יְדֵי הַחֲטָאת, הַפְּנִוָּת - בָּרוּךְ עַבְרָה הַמְּפֹתָה אֶל
כָּל בָּנֵי הָאָדָם, מִשּׁוּם שְׁכָלָם חֲטָאתוֹ.

(13) כִּי כָּبֵר לִפְנֵי עָדָן הַתּוֹרָה הַיְהָה הַחֲטָאת
[הַקָּדְמוֹן] בְּעוֹלָם-הַזֶּה; אֹולָם בְּהַעֲדָר הַתּוֹרָה -
טרם הָגַדר הַחֲטָאת, וְעַדְיוֹן לֹא נִחְשֵׁב פְּעֻבָּרָה עַל
הַחֲקָקָה [לְצַדְּקָה מְרַשְׁעָה בְּדִינוֹ, שָׁבוֹן בְּמִקּוֹם שְׁבוֹ אֵין]
חֲקָק - אֵין גָּם עַבְרָה עַל הַחֲקָק]

(14) אֶפְסָס, מֵאֶז יְמֵי אָדָם [הָרָאשׁוֹן] וְעַד תִּקְוָפָת
מִשְׁה רַבְנֵנוּ מְשִׁיל הַמְּפֹתָה בְּכֶפֶה גָּם עַל אֱלֹהָה שֶׁלֹּא
חֲטָאוּ בְּצִוְּרָה הַזֶּה לְעַבְרָתוֹ שֶׁל אָדָם, הַמְּתִוָּה
דִּגְםָ נְבוּאִי שֶׁל דָמוֹת [הַמִּשְׁיחַ, הַגּוֹאֵל] הַעֲתִיד
לְבָא (ישעיה נט:ב; איוב יט:כח),

(15) אֹולָם אֵין הַעַבְרָה דּוֹמָה לְתוֹצִיאַת הַחֶסֶד-
שֶׁלֹּא-בְּזָכּוֹת, כִּי אִם בְּעַבְרָתוֹ שֶׁל הָאֶחָד מִתוֹ
הַרְבִּים - קָל וּחֲמָר שְׁבַחַן ה' וּבְחֶסֶד שְׁפָעָה
מִתְנִית חֶסֶדוֹ שֶׁל הָאֶחָד, הוּא אָדָמוֹר יְשֻׁוע,
מֶלֶךְ הַמִּשְׁיחַ, לִרְבִּים (ישעיה נג:יא).

(16) וְהַמְּפֹתָה גָּם הִיא אֵינֶנָּה כְּהַשְּׁפָעָת עַבְרָתוֹ
שֶׁל אָדָם [הָרָאשׁוֹן, (ר' בְּרָאשִׁית ג:ו)] כִּי הַמְּשִׁפט
הוּא מִהַּעֲבָרָה הָאַחַת אֶל גַּזְרַדִּין "אַשְׁם"
וְלַהֲרַשְׁעָה בְּדִין. אֲךְ הַשְּׁפָעָתָם שֶׁל חַנּוּן ה' וְחֶסֶדוֹ
הִיא מִתְּחִטְאִי הַרְבִּים (ישעיה נג:יא) אֶל הַזָּכּוֹן
וְהַצְּדָקָה בָּה'.

(17) כי אם בגָלְל עַבְרָתוֹ של האחד משל המות בכֶפֶה ע"י אָדָם [הראשון] - על אחת כמה וכמה ימִלְכוֹ אֱלֹהָה, שקָבְלוּ את שפע החן ומחסד ואת מתִנְתַת הַצְדָקָה בְחִיִים, באטעןות איש אחד, אדָמוֹר יְשׁוּעָה, מֶלֶךְ הַמֶשִיחָה.

(18) אם כן, בְשֵם שִׁזְרָע עַבְרָתוֹ של אדם אחד האשםו כל בני האדם והרשעו בדין - כך צפו כל בני האדם הודות לצדקהו של איש אחד - מלֶךְ הַמֶשִיחָה - לְחִיִים.

(19) כי בְשֵם שְׁבָגֵלְל אֵ-צִיוֹתָו של אדם אחד [אדם הראשון] היו הרבים לחוטאים, כך גם היו רבים לצדיקים ע"י משלעתו של איש אחד [המֶשִיחָה, (ישועה נג'יא)].

(20) עדן התורה בא על-מנת להגביר ולהציג את חמרת העברה; אולם במָקוֹם שְׁבוֹ אָבָר החטא - שם שפעו גם חן ה' ומִסְדוֹ לִמְכָבֵר.

(21) כי בְשֵם שְׁהַחֲטָא מִשֵּׁל בִּמּוֹת, כך יוכל גם מחסד למשל על ידי צדקת אליהם לחיי העוֹלָמִים, ע"י אדָמוֹר יְשׁוּעָה, מֶלֶךְ הַמֶשִיחָה (דניאל ט:כד).

פרק ו'

- (1) ובכן, מה נאמר? אם שומה עליינו להתמיד בחטא, כדי שיגברו חן ומחסד שלא בזכות?
(2) חס ושלום! ויבאלט (מאחר ש) מתנו לגבי

החתּא, איך נוכל להמשיך לחיות בו?

(3) או האינכם יודעים שאנו, אשר טבלנו במקווה-המים של אָדָמוֹר יְשׁוּעָה, מֶלֶךְ המשיח - טבלנו אל תוך הסתלקות מותו של משיח?

(4) אם כך, הרי גם נקבענו יחד אליו בקברו (ישעה נתן) על-ידי הטבילה למות, כך שבדוק כשם שאָדָמוֹר יְשׁוּעָה, מֶלֶךְ המשיח, קיבל את תחיתת-המתים בכבוד האב, כך נוכל גם אנו להתהלך בהתחדשות לחיים חדשים.

(5) משום שאם גדרנו יחד אל עצם דמות הסתלקות (מוות) - כך גם נגדל לבטח אל עצם דמות תחיתתו מן המתים.

(6) כי יודעים אנו, שיחד עם המשיח הצעאה גם אנושיותנו הישנה [באדם הראשון] להרג בתליה על עץ הקלה של ה' (דברים כא:כג), כדי שהאדם החוטא אשר בנו יחסל, ולמען לא נהיה עוד משעבים לחתּא.

(7) כי מי שנפטר - מכרז במי שמית לגביו החטא ומשחרר ממנה ("במתים - חפשי", תהילים פח:ו).

(8) אולם אם מתנו עם המשיח - נוכל להאמין שגם נחיה יחד אותו.

(9) כי יודעים אנו שהמשיח, משקבל את תחית-המתים, לא ימות עוד - משום של הסתלקות-המוות אין עוד שליטה עליו.

(10) משום שבמאות שמית המשיח - מת הוא

פעם אחת ולתמיד לגבי החטא. אבל את החיים
שחי המשיח - חי הוא לכבוד ה'.

(11) אך צרייכים גם אתם לחשב את עצמכם
במתחים לגבי החטא, אבל גם החיים כחיים לכבוד ה'
במשיח ישוע.

(12) אי-לך, אל תנו חטא לשלט בגוליכם בז
התמונתך בכך שתציתו לתאותיכם (ה:יז:כא),

(13) ואל תנו חטא שליטה על אבריכם
הטבעיים בכלי-הנשיק של הפשע, כי אם הגישו
את עצמכם לה', למי שהקמו ממתים, ואת
אבריכם הטבעיים הגישו לה' בכלי-הנשיק של
צדקת העולמים.

(14) כי לחטא לא תהיה עוד בעלות ושליטה
עליכם, אם איןכם תחת עדן התורה, כי אם
תחת עדן החסד.

(15) ומה עכשו? האמנם עליינו לעבר עברות,
משום שאיננו נמצאים עוד תחת עדן התורה,
כי אם תחת עדן החסד? חס ושלום!

(16) או האם איןכם יודעים, שכאשר אתם
משתעבדים למישחו על-מנית לצית לו, הופכים
אתם להיות עבדים לזה שלו אתם מציתים?
אם לחטא - שתוציאתו מות - או "לשמע בקול
ה", שתוציאתו - צדק עולמים?

(17) אך ברוך השם שאתם - שהייתם [בעבר]
עבדים לאדוניכם החטא - אך נתפס את ציון
משמעתכם-שבלב לפנימיות תורה המשיח

- (ישעה מב:ד) **שָׁאַלְיָה** נִמְسְרָתָם,
- (18) **עֲכָשׂוּ**, מְשֻׁחָרְרָתָם מִשְׁעָבָודוֹ שֶׁל
אֲדוֹנִיכֶם, הַחֲטָא - הַשְׁתַּעֲבֵדְתָם לְצִדְקַת-הַשֵּׁם.
- (19) אָנָי מִדְבָּר אֲלֵיכֶם בְּלִשׁוֹן בְּנֵי- אָדָם, בְּגַלְל
חַלְשִׁתְכֶם הַאֲנוֹשִׁית: מִמְשֵׁבֶשׁ שֶׁבְּעָבָר
שְׁעַבְדָּתָם אֶת אֲבָרִיכֶם הַטְּבָעִים בְּעַבְדִּים
לְטַמָּא וּלְפְרִיקַת הַעַל, שְׁתוֹצָאָתָה הַפְּקָרוֹת, כִּי
שׁוֹמָה עַלְיָכֶם לְשִׁעַבְדָּעַכְשׂוּ אֶת אֲבָרִיכֶם
הַטְּבָעִים לְצִדְקַת הַשֵּׁם, שְׁתוֹצָאָתָה - קָדְשָׁה.
- (20) כִּי בְּאַשְׁר הַיִּתְּמָעָדִים לְחַטָּא, חִפְשִׁים
הַיִּתְּמָעָדִים בְּכָל הַנּוֹגֵעַ לְצִדְקַת הַעוֹלָמִים.
- (21) אַיִּזָה פָּרִי הַנְּבָתָם אָז לְכִבּוֹד הָ? ? דָּבָרִים
שְׁעַכְשׂוּ אֶתְכֶם מִתְבִּישִׁים בָּהֶם, מִשּׁוּם
שְׁתוֹצָאָתָם הַסּוֹפִית הִיא הַמִּוֹתָה.
- (22) אָבֵל עֲכָשׂוּ, לְאַחֲר שְׁשֻׁחָרְרָתָם מִשְׁעָבָודוֹ
שֶׁל אֲדוֹנִיכֶם הַחֲטָא וְאַחֲרֵי שְׁהַפְּכָתָם לְהִיּוֹת
עַבְדִּים לָהּ, מִנִּיבִים אֶתְכֶם פָּרִי הַלוֹלִים מִשְׁבָּח
לְכִבּוֹד הָ, שְׁתוֹצָאָתוֹ קָדְשָׁה וְאַחֲרִיתוֹ מֵי עַולָם.
- (23) כִּי הַשְּׁכָר שְׁמַשְׁלִים אֶתְכֶם סֹוחֵר הַעֲבָדִים
"חַטָּא" לְעַבְדֵיו הוּא הַמִּוֹתָה; אַז מִתְתַּחַת חֶסֶדָו
הַנְּדִיבָה שֶׁל הַשֵּׁם הִיא מֵי הַעוֹלָם-הַבָּא בִּישׁוּעָה
הַמְשִׁיחָה אֲדוֹנָנוּ.

פרק ז'

(1) הִאֵם אִין בְּכֶם דִּעָת, אַחֲר-בְּמִשִּׁיחָה, [אָנָי מִדְבָּר

אליכם כאלו אנשים הבקיאים בתורה, שلتורה יש מרות וסמכות על האדם רק כל עוד הוא חי?

(2) כי העוגנה בboleה ע"י התורה אל בעלה רק בעודו בחיים; אולי ברגע שמותו של בעל מוכח [מעיל לכל צל של ספק] - שב אין היא עוגנה, כי אם משחררת מבעה ופנינה על פי דין תורה.

(3) על פי אותו הדין עצמו, תחשב אותה האשנה נואפת אם תנשא לאיש אחר בעוד בעל חיים. אולי עם מות בעל - חפשיה היא מן התורה, ואיננה עוד נואפת אם תנשא לאחר.

(4) באותו האפן, אחוי-במשיח, גם אתם הוציאם להרג בהתייחס לחוק ע"י בשרו של המשיח (תהלים טז:ט-י), כדי שתוכלו להשתתק לאחר, ולהיות קשורים למלך המשיח, שקיבל את תחיית-המתים, כדי שתוכלו להניב פרי לכבודה.

(5) כי כל עוד חיינו ע"י החוק בבשר (בأنושיותנו המשחחת אשר השתעבה לחטא), פועל תאות הבשרים (היצור הרע של החטא הקדמון שבأنושיותנו המשחחת) באברינו הטבעיים, והניבו פרי למות (ד:טו).

(6) אבל עכשו, משפטנו ונפטרנו מבעלותו המשעבת של החוק, מתנו לפניהם זה שלו

השׁתַּעֲבָדְנוּ, כִּי שְׁנוֹכֵל לְשִׁרְתַּת בְּרוּם הַקָּדֵש
שֶׁל הַהַתְּמִידָּשָׁוֹת, וְלֹא לְפִי יְשֻׁן הַחֲמָרָא (ב:כט).

(7) מָה נּוֹכֵל, אַפּוֹא, לֹוּמָר? שְׁעָלֵינוּ לְהַתִּיחַס
לְתּוֹרָה בְּאֵל חָטָא? חָס וְשָׁלוּם! אָוָלָם, אַנְיָה לֹא
יִכּוֹלֶתֶת לְחוֹזֹת אֶת הַחֲטָא אֶלְמָלָא בְּאֶה הַתּוֹרָה.
מְשׁוּם שֶׁלֹּא הִיִּתִי יָדַע חַמְדָנוֹת מַהִי [וְלֹא
הִיִּתִי יָדַע שֶׁהִיא אָסּוּרָה], אֶלְמָלָא צִוְתָה עַלִי
הַתּוֹרָה: "לֹא תִּחְמַד!" (שמות כ:יז).

(8) אָוָלָם הַחֲטָא נִצְלָה אֶת הַהַזְדִּמְנוֹת עַיִן
הַמְצֹוָה, כִּי לְעוֹזֵר בֵּין כָּל מִינֵי צוֹרוֹת שֶׁל
חַמְדָנוֹת. מְשׁוּם שֶׁבְהַעֲדר הַתּוֹרָה - הַחֲטָא מֵת
הָוֹא.

(9) וְגַם אַנְיָה חִיִּתִי פָּעֵם לֹא תּוֹרָה. אָוָלָם כִּאֵשֶׁר
נִתְּנָה הַמְצֹוָה (ברא' ב:טז-יז) - הַתְּעוֹזֵר הַחֲטָא
לְחַיִים,

(10) וְאַנְיָה מַתִּי; הַמְצֹוָה, אֲשֶׁר נֹעֶדֶה לְהִיוֹת לֵי
דָּרָךְ-חַיִים, נְעִשְׂתָה בְשִׁבְילִי אֶמְצָעִי לְמִוּת!

(11) כִּי הַחֲטָא נִצְלָה אֶת הַהַזְדִּמְנוֹת עַל יְדֵי
הַמְצֹוָה, הַזְלִיק אֹתְתִי שׂוֹלֵל וְהַמִּית אֹתְתִי
בְּאֶמְצָעָות הַמְצֹוָה (ברא' ג:או).

(12) אִי-לְכָךְ, הַתּוֹרָה הִיא קְדוּשָׁה, וְהַמְצֹוָה
קְדוּשָׁה הִיא, יִשְׁרָה וְטוֹבָה,

(13) הָאָם הַפָּה, אַפּוֹא, מְשָׁהוּ שֶׁהָוָא טָוב, לְמִוּת
בְשִׁבְילִי? חָס וְשָׁלוּם! אָבֵל הַחֲטָא שְׁבֵי הָוָא
שְׁגָרָם בֵּין אֶת הַמִּוּת עַיִן מְשָׁהוּ טָוב, כִּי
שַׁחֲטָא יִחְשֶׁן

ויראה במוות שהוא - חטא - וכי שבעזרת
המצויה יהיה החטא לחטא גדולה מאד.

(14) כי יודעים אנו, שהتورה היא רוחנית; ואלו
אני הניبشر, שנמבר [כעביד ליידי סוחר
העבדים] בידי החטא הקדמון.

(15)iae יונגי יודע מה לעשות; משומ שאינני
עוושה את מה שיש ברצוני לעשות. אדרבא,
דוקא מה ששנוא עלי - אותו אני עוושה!

(16) אבל בעצם העבדה שאני עוושה דוקא את
אתם הדברים שאני רוצה לעשותם, מאשר
אני ומודה שהتورה - טוביה היא.

(17) אבל עכשו, לא אני הוא העושה את אלה,
כי אם [כח] החטא אשר שוכן בתוכי.

(18) משומ שיודע אני, כי בבשרי (באנושיות)
הישנה הפגומה בשל החטא הקדמון) שום דבר
טוב איןנו שוכן. משומ שהרצון העז [לעשות את
הדבר הנכון] דוקא קים אצל, אולם אין לי
היכולת לבצעו הלה למעשה.

(19) כי איןני מצליח לעשות את הטוב שבו אני
חפץ, כי אם את הרע שבו איןני חפץ, אותו אני
עוושה -

(20) אך אם את אשר איןני רוצה לעשות אני
עוושה - הרי שלא אני הוא העושה אותו, אלא
[כח] החטא [הקדמון] אשר שוכן בקרבי (ח:ז-
ח).

(21) אך מוצא אני חק בתוכי החפץ אמן

לעשות את מה שטוב, אולם "לפתח חטא רובע" (בראשית ד:ז) ואני עושה את הרע [שבו אני חפץ].

(22) ובכן שמת אני בתורת ה', כל שהדבר מתייחס לאדם הפנימי שבי,

(23) אולם רואה אני באברי הטבעיים חוק אחר, הנמצא במאב של מלחמה עם תורה ה', שבשכלי, ואשר הופך אותו לאסирו של חוק החטא המושל באברי הטבעיים.

(24) אוי לי, איזה אדם אמלל אני! מי ישחרר ויציל אותי מגוף המות זהה?

(25) אך תודה לאל במשיח ישוע, אדוננו! ובכן, משרת אני בשכלי את תורה ה', אך בברית עבד אני לחוק החטא.

פרק ח'

(1) אם כן, אין עוד הרשעה-בדין - ושם גזר דין "אשם" איינו נחרץ עוד על אלה השיכים לישוע המשיח,

(2) משם שתוורת רוח הקדש הנותנת חיים באדמו"ר ישוע, מלך המשיח - (ירמיה לא:לא-لد; יחזקאל לו:כו-כז) שחררה אותו מחוק החטא והמות.

(3) כי נכח מה שלא הצלים החוק לעשות, משם שגלהש ע"י הבשור (האנושיות הפגומה

המשיע בדת לכת המטה הקדמון, שאיננה מתחדשת ע"י רוח הקודש), שלח ה' את בנו [המשיח] בעצם דמוות הבשר של האנושיות החוטאת, למען יהיה לה לקרבן- חטא (דב"ב ה:כא), ובכך תרצה את גזר דין של החטא בבשר זהו אותו להרג.

(4) למען ת מלא בנו כל חקמת התורה בשלמותה (ויקרא יח:ה), וזאת - לפי רוח הקודש, ולא על-פי הבשר.

(5) משום שלאלה הקיימים לפי תנאי הבשר מצדדים בזכות הבשר, ואלו אלה המקיימים על-פי תנאי רוח הקודש - עומדים לצדו של הרווח.

(6) כי דרך חשיבותו של הבשר היא המרות, ועוד דרך חשיבותו של רוח הקודש היא המקיים והשלום.

(7) משום דרך חשיבותו של הבשר איבת היא (בראשית ג:טו) כלפי ה', משום שהיא אינה נכנית לתורת ה', מאחר שאינה מסגלת לעשות זאת.

(8) וכל אלה הקיימים בבשר אינם יכולים למצא חן בעיני ה' ולהשביע את רצונו.

(9) אבל אתם איןכם [קיימים] בבשר, כי אם ברוח הקודש, בהנחה שרוח הקודש של ה' באמת שוכן בקרבכם - משום שמי שروح הקודש אינו שוכן בתוכו אינו שיך למשיח!

(10) אבל אם מלך המשיח אכן שוכן בקרבכם,

אָזִי גּוֹף [בְּשֶׁרֶכֶם] מֵת הוּא בַּגְּלֵל הַחֲטָא; אֲזַה
רוּחַ הַקָּדֵש מִקּוֹר-חַיִים הוּא לְכֶם, בַּגְּלֵל הַצָּדֶק
(1:ו).

(11) אָבֶל אֲםַר רוּחַ קָדְשׁו שֶׁל הָאֶחָד, אֲשֶׁר נָתָן
לַיְשֹׁוע אֶת תְּחִית-הַמְּתִים, שׁוֹכֵן בְּתוֹכֶיכֶם - אֲזַה
זה אֲשֶׁר הַקִּים אֶת יְשֻׁוע מִן הַמְּתִים, יְקִים
לִתְחִיה גַּם אֶת גּוֹפָכֶם בְּנֵ-הַתְּמוּתָה, עַיִן הַרוּחַ
הַשׁוֹגֵן בְּקָרְבָּכֶם.

(12) אֲםַר כֹּן, אֲחֵי-בְּמַשִּׁיחַ, אֵין לְנוּ שָׁוָם מִתְּחִיבָה
כָּלַפְיִ הַבָּשָׂר, [הַמְּאַלְצָת אָוֹתֵנוּ] לְחַיּוֹת לְפִי
הַבָּשָׂר,

(13) מִשְׁוָם שֶׁאָמַר תְּחִיו בְּהַתְּאֵם לְבָשָׂר
לְאָנוֹשָׁיוֹת הַיְשָׁנָה וְהַפְּגּוֹמָה, הַמְּשׁׁעַבְדָת
לַחֲטָא הַקָּדְמָוֹן) - מוֹת תְּמוּתוֹן; אֲזַה אֲם -
בְּאַמְצָעוֹת רֹוחַ הַקָּדֵש - תְּמִיתוֹ אֶת מַעֲשָׂיו
[הַמְּבִישִׁים] שֶׁל הַגּוֹף הַבָּשָׂרִי - אָזִי חַיָּה תְּחִיו!

(14) כִּי כָל אֱלֹהָה, שָׁרוּחַ אֱלֹהִים מַדְרִיךְ וּמַנְהִיגְ
אוֹתָם - בְּנִים-לְאֱלֹהִים הֵם!

(15) שְׁהִרֵּי לֹא קִבְּלָתֶם רֹוחַ עֲבָדוֹת, הַנְּכֹשֶׁלֶת
וְהַנוֹּפְלָת שׁוֹב בְּפַחַד; אָבֶל קִבְּלָתֶם אֶת רֹוחַ
אִמוֹעֵץ מִשְׁפָט הַבְּנִים, וּעֲכָשׂו יִש לְכֶם מָעֵמֶד שֶׁל
בְּנִים [חֲקִיִּים], שֶׁבְּאַמְצָעוֹתָו יִכְׁלִים אַנְחָנוּ
לִקְרָא לְאֱלֹהִים: "אָבָא, אָבִינוּ!"

(16) וְרוּחַ הַקָּדֵש בָּעֵצֶמוֹ מַעַיד בְּרוֹחָנוּ, שֶׁבְּנִים-
לְאֱלֹהִים אַנְחָנוּ.

(17) וְאָם בְּנִים-לְאֱלֹהִים אָנוּ, אָזִי גַּם יוֹרְשִׁים

וְשַׂתְּפִי מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ בִּירְשָׁה (ד:יג), וְזֹאת -
בַּתְּנָאֵי שְׁנָסְבֵּל אֲתוֹ כִּדִּי שְׁגַם נְנַחֵל עָמוֹ
בְּכָבוֹדוֹ לְעַתִּיד-לָבָא.

- (18) כִּי סָבּוֹר אָנִי, שְׁאֵין כֵּל אֶפְשָׁרוֹת לְהַשּׁוֹת
אֶת הָעֲנוֹויִים שְׁאָנוּ סּוּבְּלִים בָּזְמָן הַזֶּה עִם
הַכָּבוֹד הַעֲתִיד לְהַגְלוֹת עַלְינוּ!
(19) כִּי הַבָּרִיאָה כָּלָה מַצְפָּה וּמִיחָלָת בְּכָלִיוֹן-
עִינִים לְהַתְּגִלוֹתָם הַשְּׁמִימִית שֶׁל הַבָּנִים-
לְאֱלֹהִים.

- (20) כִּי שְׁעַבְּדָה הַבָּרִיאָה לְהַבְּלָל שֶׁלֹּא בְּרַצּוֹנָה, כִּי
אָم בְּכָחוֹ שֶׁל זֶה אֲשֶׁר שְׁעַבְּדָ אֶתְּנָה, בַּתְּקֻוָּה
(21) שַׁהֲבָרִיאָה עָצָמָה תְּשִׁחְרֵר גַּם הִיא בְּסוֹפוֹ
שֶׁל דָּבָר מְשֻׁבְּדָה הַשְׁחִיתוֹת אֶל דָּרוֹר הַחֲרוֹת
שֶׁל הַבָּנִים-לְאֱלֹהִים.

- (22) כִּי יוֹדְعִים אָנוּ, שַׁהֲבָרִיאָה כָּלָה נְאָנָחָת עַד
עַתָּה כְּסֻבְּלָת מַחְבָּלִי-לִידָה.

- (23) וְלֹא זֹה בְּלִבְדִּים, אֶלָּא שְׁגַם אָנוּ חֲבָרִים
בְּכָורי רֹום הַקְדֵּשׁ, נְאָנָקִים אָנוּ בְּקָרְבֵּןָנוּ,
וּנְכָסְפִים בְּכָלִיוֹן-עִינִים לְאָמוֹץ מְשֻׁפְט-הַבָּנִים,
שַׁהֲוָא פְּדוֹת גּוֹיִתָנוּ (בראשית מז:יח) לְתְחִית-
הַמְּתִים (ג:כד-כח).

- (24) כִּי בַּתְּקֻוָּה נָצְלָנוּ אֶל יְשֻׁועָת אַחֲרִית הַיָּמִים;
אֶבֶל הַתְּקֻוָּה הַנְּרָאִית לְעֵין אַיִּינָה תְּקֻוָּה כָּלָל, כִּי
מֵצְרִיךְ לְקוֹוֹת לְמַשְׁהוּ שַׁהֲוָא יִכְׁלֶל לְרָאוֹתָו?
(25) אֲך֒ אִם נְקִוָה לְמַשְׁהוּ הַנִּסְתָּר מַעֲינֵינוּ, אֲזִי
נְצִפָה לוֹ בְּסִבְלָנוֹת.

(26) באותו האפן, מסיע לנו רוח- הקדש בחלשתנו (פנבראים, ה:ו). כי גם בשעה שאנו מתפללים, אין לנו יודעים לבדוק איך ועל מה עליינו להתפלל; אבל רוח הקדש בעצמו מעתיר אז ומפגיע בעדנו באנחות עמוקות שאנו מבטאות במלים, כמו בשעת צירוי לידה; (27) ויה' הבוחן לבבות, יודע את ארח מחשבתו של רוח הקדש, המעתיר והמפגיע بعد הקדושים כפי שה' רוצחה.

(28) ויודעים אנו, כי לאלה שאוהבים את ה', הקרים לפי עצתו ובהתאם לחכמת תכליתו, ישתו כל הדברים פעולה ייחדו לטובתם (ט:יא). (29) כי כל אלה שה' הפירם מקדם (ירמיה א:ה) - החלטת הווא עוד מימי בראשית להתאים לדמותו צלמו של בן האלים, כדי שהמשיח יהיה הבן הבכור בין אחיהם רבים [במושיח].

(30) לאלה שה' ההחלטה עליהם מקדם - אותם גם קרא בקריאת הקדושה של מעלה; ואת אלה שקרא - אתם גם זכה-בדין והצדיק, ואת אלה שהצדיק - גם הצביע בכבודו הנצחי.

(31) לאור כל זאת, מה עוד נותר לנו לומר? הרי אם ה' עומד לצדנו, מי יוכל להתייאב נגדי?

(32) כי הוא אשר איפלו על בנו ייחדו לא חס, כי אם מסר אותו بعد לנו, האם לא יתן לנו יחד אותו גם את כל שאר הדברים (ד:יג;

ח:יב-יז) ?

(33) כי מי הוּא אָשֶׁר יַבְקֵשׁ לְהַרְשִׁיעַ-בְּדִין אֶת
בְּחִירֵי אֱלֹהִים ? הֲרֵי ה' הוּא הַמִּזְכָּה אֹתָם, וּוְהוּא
הַמִּכְרִיז עַלֵּיכֶם בָּ"נְצָדָקִים עִם ה" !

(34) מי הוּא הַיּוֹכֵל, אַפּוֹא, לְהַאֲשִׁים
וְלַהֲרִשִׁיעַם-בְּדִין (לענ"ש גיהנום, ח:א) ?
הֲרֵי הַמֶּשֶׁיחַ שְׁמַת, וַיִּתְرֹא עַל פָּנָיו, שָׁקָם לִתְחִיה,
יֹשֵׁב עַכְשֻׁוּ לִימִין הָאֱלֹהִים (תְּהִלִּים קי:א),
מִפְגַּע וּמַעֲתִיר בַּעֲדָנוּ (ר' ח:כו-כז) !

(35) מי יוּכֶל אַי-פָּעָם לְהַפְרִיד בֵּינֵינוּ, וְלַנְּתַק
אֹתָנוּ מִאֲהַבָּתוֹ שֶׁל ה' ? הָאָם צְרוֹת ? מִצּוּקֹת ?
או אָוְלֵי רָעַב, עִירָם, סְכָנָה או חֶרֶב (יג:ד) ?

(36) כִּמו שְׁכַתּוֹב: "כִּי עַלְיךָ הַרְגַּנוּ פָּל-הַיּוֹם,
נַחֲשַׂבָּנוּ פָּצָאן טְבַחָה !" (תְּהִלִּים מד:כב).

(37) אָבֶל בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים אֲנַחַנוּ יוֹתֵר
מִמְנַצְּחִים עַל יְדֵי זֶה אָשֶׁר אָהָב אֹתָנוּ.

(38) וְאַנְיִ בְּטוּחַ, שֶׁלֹּא הַהְסְטַלְקֹות [הַמִּנּוֹת] וְלֹא
הַחַיִים, לֹא מְלָאכִים וְלֹא שְׁרוֹת, לֹא הַדְּבָרִים
שְׁבָהּוּה וְגַם לֹא אֱלֹהִים הַעֲתִידִים לִבָּא; לֹא פְחוֹת,

(39) לֹא הַגְּבָה וְלֹא הַעַמְקָה, וְלֹא שָׁוּם יְצִיר-גְּבָרָא
אַחֲרָ - כָּל אֱלֹהִים לֹא יוּכְלוּ לְהַפְרִיד בֵּינֵינוּ וּבֵין

אֲהַבָּת הָאֱלֹהִים שְׁבָאַדְמוֹר יְשֻׁוע, מֶלֶךְ הַמֶּשֶׁיחַ !

פרק ט'

(1) אָזֶם אָנָּי אָמַת בַּמֶּשֶׁיחַ, וְאַינְגִּי דָּוֶבֶר שְׁקָר;

- וְגַם מִצְפּוֹנִי מַעֲיד לֵי בָרוּת הַקָּדֵשׁ,
- (2) כִּי עֲגַמְתִּי נֶפֶשׁ רְבָה נִגְרָמָה לִי, וַצַּעַר בְּלִתִּי
פּוֹסֵק מִמְלָא אֶת לְבִי:
- (3) שְׁפַנְתִּי מַעֲדִיף שִׁיטֵּל עַל חֶרְם, חֶרְבָּנו
וְעַנְשׂ גִּיהְנוּם יָגַזְרוּ עַל נְשָׂמָתִי, וְאַפִּילוּ שָׁאָכָרָת
מִן הַמָּשִׁיחַ - [אִם אָוְכָל לְהֹשִׁיעַ בְּכֹךְ אֶת] אֲחֵי
וַיְרֻעִי, קְרוּבִי, בְּנֵי עַמִּי וְשָׂאָרִי בְּשָׁרִי;
- (4) שְׁהִרְיֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם, וַיְשַׁלַּח לָהֶם אֲמוֹץ
מִשְׁפָט-הַבְּנִים וִמְעַמֵּד הַבְּנִים, הַכְּבֹוד, הַשְּׁכִינָה
וְהַבְּרִיתוֹת, הַתּוֹרָה, עֲבוֹדַת הַקָּדֵשׁ וְהַהְבְּטָחוֹת,
(5) וַיְשַׁלַּח לָהֶם אֱבּוֹת הָאוֹמָה, וּמִמֶּם [כָּל שְׁהָדָבָר
מִתְּחִסֵּס לְאָנוֹשִׁיותוֹ], נֹולֵד גַּם אַדְמֹוֹר יִשְׁוּעָה,
מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ, שָׁמָעֵל לְפָלֵבָן-אֱלֹהִים הוּא,
הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וְעַד; אָמֵן!
- (6) אֵיךְ דָּבָר אֱלֹהִים לֹא נִכְשֵׁל וְלֹא שָׁב רִיקָם,
חִלִּילָה; כִּי לֹא כָּל מַי שְׁגָנָה עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל
הַוָּא גַּם בָּנוּ יִשְׂרָאֵל אָמָתִי, "עַם נֹשֵׁעַ בָּהּ".
- (7) וְכִמוֹ-כֵן, לֹא כָּל הַבְּנִים הַנִּמְגִנִּים עַל כָּל
יִשְׂרָאֵל הַגָּם גַּם זָרָע אֶבְרָהָם אָבִינוּ, אֶלָּא
בְּפִתְוחָב: "בִּצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרָע" (בראשית
כא:יב).
- (8) בְּמַלְיִם אַחֲרוֹת, לֹא הַבְּנִים עַל-פִּי הַבָּשָׂר (בְּנֵי
הָאָנוֹשִׁיות הַיְשָׁנָה וְהַחֹוטָאת לֹא הַתְּחִדְשָׁוֹת)
הַמִּבְּנִים-לְאֱלֹהִים, כִּי אִם בְּנֵי הַהְבְּטָחוֹת הַמִּנְחָשְׁבִים
בְּזָרָע (הַיּוֹרְשִׁים הַתְּקִיִּים שֶׁל הָאָבָב).
- (9) כִּי זֶה הוּא דָבָר הַהְבְּטָחוֹת: "בָּעֵת חִיה שׁוב

- וְשׁוֹב, וְלִשְׁרָה בּוֹ" (בראשית יח:י, יד).
- (10) וְלֹא זֹה בַּלְּבֵד, אֶלָּא נִקְחַנָּא גַם אֶת הַמִּקְרָה
שֶׁל רַבְּקָה אָמְנוּ, [אֲשֶׁתוֹ שֶׁל יִצְחָק], אֲשֶׁר הַרְפָּתָה
לִיצְחָק אָבִינוּ,
- (11) כִּי עַזְלֵם שְׁנוּלָדוּ הַבְּנִים וְעַזְלֵם לִפְנֵי
שִׁידֻעַ לְהַבְּחִין בּוּנְיוֹן טֹב וְרֵעַ - הַרְיָי כִּי שְׁעַצְתָּ
תְּכִלִּיתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים וְתְּכִנִּיתוֹ מִקְדָּם (ח:כח)
תוֹכַלְנָה לְעַמְדָה בַּתְּנָאִי הַבְּחִירָה,
- (12) לֹא מִתּוֹךְ הַמְעֻשִׂים, כִּי אִם מִטּוּם זוֹה אֲשֶׁר
קָרָא [אָוֹתָם] בְּקָרְיאַת הַקְדָּשָׁה הַעֲלָאתָה - אָמַר
לְהָה': "וּרְבָּה יַעֲבֹד צָעִיר" (בראשית כה:כג).
- (13) בְּפִתְחוֹב: "וְאֶחֱבָּאת-יַעֲקֹב, וְאֶת-עַשְׂוֵה
שְׁנִיאָתִי" (מלachi א:ב-ג).
- (14) אִם כֵּן, מָה נִאמֵּר? הִאְמִימָה יְשִׁיעָה
בְּאֱלֹהִים? חִסְכָּה וְשִׁלּוּם!
- (15) הַרְיָי לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ אָמַר הָ': "וְחִנְתִּי אֶת-אֲשֶׁר
אָחֹזָה, וְרִחְמָתִי אֶת-אֲשֶׁר אָרְחָם" (שמות לג:יט).
- (16) לְפִיכָךְ, אֵין הַדָּבָר נִתּוֹן בְּיָדָיו שֶׁל הָאָדָם
שֶׁרוֹצֶה וְגַם לֹא בְּיָדָיו שֶׁל הָרָץ אוֹ המִתְאַמֵּץ,
אֶלָּא אֵיךְ וּרְקָבְבִּידָיו שֶׁל הָ', הַחֹגְגָה וְהַמְּרַחְםָה.
- (17) כִּי בְּתַבִּי הַקְדָּשָׁה אָוְמָרִים לְפִרְעָה: "בַּעֲבוּר
זֹאת הַעֲמִידָתִיךְ, בַּעֲבוּר הַרְאָתָךְ אֶת-פְּחִי, וְלִמְעָן
סִפְרֵ שְׁמֵי בְּכָל-הָאָרֶץ" (שמות ט:טז).
- (18) מִפְּאָן, שְׁאֱלֹהִים נוֹתֵן חִנִּינָה לִמְיַדְתָּה
חַפְץ בּוֹ; וְהוּא מִכְבִּיד אֶת לִבּוֹ (כְּלֹומר, הוּא
גּוֹרֵם לוֹ שֶׁלֹּא יַגִּיב לְקָרְיאָתָו וְשִׁישַׁקֵּעַ עַמְקָה יוֹתֵר

במרדנותו ובקשי-ערפו, דברים ט:כז) של מי
שהוא רוצה.

(19) עכשו, תוכל לשאל אותה: "אם-כן, מודיע
מוצא ה', עדין פגס ומעניש את זה שהוא עצמו
הכבד את לבו וגרם לו להתנגד לרצונו?"

(20) ובכן, מה הפך הוא הנכון. כי, אחרי הפל, מי
אתה, בן אדם, שטעז להתווכח עם האלים?
"היא אמר יצר ליצרו: למה בכח עשיתני?"
(ישעה בט:טז).

(21) או אין לך סמכות על הכלים אשר יצר
(השו ירמיה יח:ו)? אין לו הרשות ליצר
מאותו גלם כלוי אחד לשימוש מכבד, וכלוי
אחר - לשימוש נכבד-פחות?

(22) אבל, נניח, מה אם ה' - למראות שהוא היה
معدיר להפגין את חרוץ אפו או להראות את
פחות (א:טז, יח) - בוחר במקום זאת להבליג
ולסבל בסבלנות כלים אשר נועד לזמן
ולחרבן (ט:ג),

(23) כדי שיוכל להודיע את עשר כבודו בכלים
אשר נועד לקבל את חניתתו, ואשר הכוין
מראש לכבוד (ח:כט-ל)?

(24) ואני מתכוון כאן אליו, שכן גם אותנו קרא
בקראיה של מעלה, ולא מן היהודים בלבד,
אלא גם מtower אלה שאינם יהודים.

(25) כפי שנאמר בהושע: "ואמרתי ללא-עמי:
עמי אתה, ולא-רַחֲמָה - רַחֲמָה!" (הושע

ב:כג).

(26) וְהִיא בָּمָקוֹם אֲשֶׁר יָאַמֵּר לְהָם: 'לَا עַמִּי אַתָּם!' יָאַמֵּר לְהָם: 'בְּנֵי אֱלֹהִים' (הוושע בא:א; רומיים א:י).

(27) וַיְשֻׁעֵיהוּ הַכְּرִיז עַל יִשְׂרָאֵל: "כִּי אָמ-יְהִיה מִסְפֵּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל פֶּחֶול הַיּוֹם - שֶׁאָרֶץ יְשֻׁבוּ בָּזֶה;
(28) כִּי כֶּלֶה וְנִצְרָצָה אָדָן עֹשֶׂה בְּקָרְבֵּן הָאָרֶץ!"
(ישעה י:כב-כג).

(29) וְעוֹד קָדָם לְכָנוּ אָמֵר יְשֻׁעֵיהוּ: "לֹא הַזְּלָאת
צְבָאות הַוְתִיר לְנוּ שְׁרִיד - כַּמְעַט כְּסָדָם הַיּוֹנוֹ,
לְעַמְרָה דְמִינוֹ!" (ישעה א:ט).

(30) אָז מָה נָאָמֵר? שְׁהִגּוּיִם, אֲשֶׁר אַיִּם רֹדְפִי
צִדְקָה, קִבְלוּ צִדְקָה; אָוָלָם צִדְקָה הַבָּא מִתּוֹךְ אַמּוֹנָה,

(31) בָּעוֹד שְׁיִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר רֹדְפּוּ אַחֲרֵי הַצִּדְקָה
הַבָּא מִתּוֹךְ הַתּוֹרָה (ר' גַּלְטִיִּים ג:יב-יג), לֹא
הַשִּׁיגוּ אֶת הַתּוֹרָה הַזָּאת!

(32) וְכֹל כֵּךְ לִמְהָ ? מְשׁוּם שֶׁלֹּא בָּקָשׁו [אֶת הַצִּדְקָה
הַבָּא] מִמּוֹקָר הַאַמּוֹנָה, כִּי- אִם מִמּוֹקָר הַמְּעָשִׂים

(ג:כ,כח; ד:ב,ו; ט:יא-יב), וְלֹכְנוּ נִכְשְׁלוּ בָּאָבָן נִגְּרָה,
(33) כְּמוֹ שְׁפָתּוֹב: "הָנָנִי יִסְדֵּק צִיּוֹן אָבָן נִגְּרָה וְצִוָּר
מִכְשָׁול, וְהַמְּאָמִין בָּו לֹא יִבּוֹשׁ" (ישעה ח:יד;
כח:טז).

פרק י'

(1) אֲחִי-בְּמִשְׁיחָ; כָּל תְּשִׁיקָת לְבָבִי, מְשַׁאֲלָתִי

הגדולה ותפלתי לה' היא למען ישועת ישראל.
(2) כי יכול אני להעיד עליהם שיש להם קנאות
ה', אך לא מtopic בינה וידע [שיש בפן כדי
להושיע].

(3) ומשום שאין להם דעת מושיעה של צדקת
השם, ובמאמציהם לישד את צדקתם הם, לא
נכנוו לצדקה ה' (א:יז; ג:ה,כא;כה-כו; ז:יח).

(4) משום שהמשיח הוא תכלית התורה
ומטרתה, כל שדבר נוגע להצדקה עם ה' של
כל מי שאמונה בו.

(5) שכן גם משה רגנו כתוב, ביחס לצדקה
הבא מtopic תורה: "אשר יעשה אותם האדים
וחי בהם" (ויקרא יח:ה).

(6) ועוד שעל צדקת האמונה אומר הו: "אל
תאמר אzo: אל תבקש את היושעה המשיחית
בזכות השגיים ובמעשים על-טבעיים] בלבד:
מי עלה השמיימה" [כלומר, להוריד את מלך
המשיח ארץך?

(7) או: "מי ירד לתחום?" [כלומר, להעלות את
מלך המשיח מן המתרים?]

(8) אך מה אומר הו? "בי קרוב אליך הדבר,
בפיק ובלבך לעשׂותך" (דברים ל:יד). זה הו
דבר האמונה שהוא אנו מカリיזם!

(9) כי אם מוסר אpta הודה "בפיק" באדוננו
ישוע, מלך המשיח, ומאמין "בלבך" שאלהים
קיימים אותו מן המתים - אז תנצל ותישע.

(10) כי "בלבבו" מאמין האדם כדי שיצדק עם ה', ובפир" מוזה הוא, כדי לזכות בישועת אליהינו.

(11) כי כך אומרים כתבי הקודש: "כל המאמין בו לא יבוש" (ישועה כח:טז).

(12) ואין הבדל בין היהודי ובין היווני (ג:ט), כי אדון אחד יש לכלם, והוא עשיר ורב חסד לכל הקוראים אליו.

(13) שהרי "כל אשר יקרא בשם ה' ימלט" (יואל גה; רומיים ב:לב).

(14) אבל איך יקראו אל מי שאינם מאמינים בו? איך יאמינו בו אם לא שמעו עליו? איך ישמעו, אם אין מי שיכריז את הבשורה באזניהם?

(15) איך יכרייזו את הבשורה, אם לא ישלחו? כמו שכתוב: "מה נאנו... רגלי מبشر טוב" (ישועה נב:ז),

(16) אבל הרי לא כלם ממשמעים ומציתים לדבר בשורת הגאה; שכן ישועה הנביא מוסיף ואומר: "אדני, מי האמין לשמעתנו?" (ישועה נג:א).

(17) ובכן, האמונה באה בעקבות השמיעה, והشمיעה באה בעקבות הכרזת דבר המשיח.

(18) אבל אני אומר: "האמנים לא שמעו?" אדרבא, מה הפך הוא הנכוון: הרי "בכל הארץ יצא

- קָוִים, בְּקַצְתָּה תְּבָל - מַלְיָהֶם !" (תהלים יט:ד).
- (19) וְאַנִּי שׁוֹאֵל: "וּמָה בְּנוֹגָעַ לְעֵם יִשְׂרָאֵל; הָאָמָּנָם לֹא יִדְעֻוּ ?" וּבְכֵן, כִּבְרָר מֶשֶׁה רַبְנָנוּ אָמַר: "וְאַנִּי אֶקְנִיאָם בְּלֹא-עַם, בְּגֹוי נֶבֶל אֶכְעִיסָּם". (דברים לב:כא).
- (20) וְגַם יִשְׁעִיהוּ הַנְּבִיא קָרָא אֲלֵיכֶם בְּבִטְחֹן-לִבֶּךָ: "נָדַרְשָׁתִי לְלוֹא שָׁאַלְוָו, נִמְצָאתִי לְלֹא בְּקַשׁוֹנִי" (ישעה סה:א),
- (21) וְעַל יִשְׂרָאֵל אָמַר הוּא: "פְּרַשְׁתִּי יְדֵי כָּל הַיּוֹם אֶל עַם סֹרֶר וּמוֹרֶה !" (שם, שם ב).

פרק י"א

- (1) וְאַנִּי שׁוֹאֵל אֶתְכֶם: הָאָם נִטְשׁ הֶ' אֶת עַמוֹ וְהַתְּפִיחַשׁ אֶלְיוֹ ? חַס וּשְׁלוֹם, בְּשׁוּם אָפָוּ לֹא ! הַרִּי גַם אַנִּי בֶּן- יִשְׂרָאֵל הַגְּנִי, מִזְרָע אֶבְרָהָם אָבִינוּ, מִשְׁבָּט בְּנִימִינִי !
- (2) לֹא; לֹא נִטְשׁ הֶ' אֶת עַמוֹ, אֲשֶׁר הַכִּירֹו מִמַּיִם קָדָם (תהלים צד:יד; רומיים ח:כת). וּכְיֵאִינְכֶם יוֹדְעִים אֶת אֲשֶׁר אָמְרִים כְּתַבֵּי הַקְּדֹשׁ בְּנוֹגָעַ לְאֶלְيָהוּ הַנְּבִיא, כַּשְׁהוּא הַתְּלִוָּנוֹ לְפָנֵי הֶ' עַל עַם יִשְׂרָאֵל ?
- (3) "אָדָנִי, אֶת-גְּבִיאִיךְ הַרְגוּ וְאַת- מִזְבְּחוֹתִיךְ הַרְסוּ; וְאַוְתָר אַנִּי לְבָדֵי, וַיִּבְקַשׁוּ אֶת-נְפָשִׁי לְקַחְתָּה !" (מלכים א יט:יב),
- (4) וְאֵיךְ עֲנָה לוּ הֶ' ? "הַשְּׁאָרְתִּי לִי בְּיִשְׂרָאֵל

שְׁבָעַת-אֱלֹפִים, אֲשֶׁר לֹא-כָּרְעוּ לְבָעֵל" (מלכים א יט:יח).

(5) אִי-לְכָה, גַם בָּזְמָן הַזֶּה נוֹצְרָה שְׁאָרִית לְפִי בְּחִירַת הַחֶסֶד.

(6) אָבֵל אָם מִמּוֹקָר הַחֶסֶד - אָזִי לֹא מִמּוֹקָר הַמְעֻשִׁים; וַי-בָּאַלְט (שָׁאָם לֹא כֵן) הַחֶסֶד לֹא יָהִיה עוֹד חֶסֶד!

(7) וּבְכֵן מָה? יִשְׂרָאֵל לֹא הָשִׁיבוּ אֶת מָה שְׁבָקָשׁוּ: רַק הַנְּבָחוֹתִים הָשִׁיבוּ זֹאת, וְאֶלְוּ הַשְׁאָר הַכְּבִידָו אֶת לְבָבָם (ט:יז-יח) -

(8) בָּמוֹ שְׁפָתָותִים: "נָסַךְ עַלְיָהָם ה' רוח תְּרִידָה,
וַיַּעֲצָם אֶת-עִינֵיהֶם" (ישעיה כת:י) עִינִים לֹא
לְרֹאֹת וְאַזְנִים לֹא לְשֹׁמְעַ עד עַצְם הַיּוֹם הַזֶּה.

(9) וְזִדּוֹד אָמַר: "יְהִי שְׁלָחוֹן לְפָנֵיהֶם לִפְח
וְלִרְשָׁת וְלִשְׁלוּמִים וְלִמּוֹקֵשׁ;

(10) תִּחְשַׁכְנָה עִינֵיהֶם מְרֹאות, וּמְתִגְנִיהֶם - תִּמְיַד
הַמַּעַד!" (תהלים סח:כג-כד; תרגום השבעים:
סט:כב-כג).

(11) וּבְכֵן, שׁוֹאֵל אָנִי: "הָאָם נִכְשָׁלוּ [בְּנֵי יִשְׂרָאֵל]
עַל מִנְתַּלְפּוֹל?" חַס וְשַׁלּוּם! אֶלְאָ שְׁעַקְבָּ פְשָׁעִים
בָּאָה יְשִׁועָת אֱלֹהֵינוּ אֶל הָגּוּיִם, וְזֹאת - כִּדי
לְעוֹזֵר בָּהָם קְנָאָה.

(12) וְאָם פְשָׁעִים [שֶׁל יִשְׂרָאֵל] מִשְׁמָעוֹ עַשְׁר
הַעוֹלָם, וְאָם כְּשַׁלּוֹנִים פְּרוֹשָׁו עַשְׁר לָגּוּיִם, קָל
וְחַמְרָר מַלְוָאָם?

(13) אָנִי מִדְבָּר אֲלֵיכֶם, הָגּוּיִם: מִשּׁוּם שָׁאָנִי

שְׁלֵיחַ אֶל עֲכוֹ"ם, מִכְבָּד אָנִי בִּיוֹתֶר אֶת עֲבוֹדָת-
הַקָּדָש שְׁלֵי,

(14) בַּתְּקוֹהַ, שְׁאַצְלֵיחַ לְעוֹזֵר קְנָאָה בְּבָנֵי עַמִּי
וְלֹהוֹשֵׁיעַ אֶחָדִים מֵהֶם.

(15) כִּי אִם דְּחִיְתֶם [שֶׁל בָּנֵי יִשְׂרָאֵל] פְּרוֹשָׁה
רָצֶוי [פִּיוֹס, הַפְּסָקָת מִצְבַּה הָאִיבָּה הַשׂוֹרֵר בֵּין
אֱלֹהִים קָדוֹשׁ וּזְוּעָם וּבָנֵי אָדָם חֹטָאִים]
לְעוֹלָם, מָה תְּהִיה אַפּוֹא קִבְּלָתֶם בְּחַזְרָה? לֹא
פְּחוֹת מְאֹשֵׁר חַיִים מִן הַמְּתִים!

(16) אִם הַתְּרוּמָה שֶׁל רָאשֵׁית הַעַשֶּׂה קָדָשׁ הִיא
- בְּךָ גַּם הַבָּצָק כָּלֹו. וְאִם הַשְּׁרֵשׁ קָדָשׁ הוּא - גַּם
הַעֲנָפִים קָדָשׁ הֵם כִּמוֹהוּ!

(17) אָבֵל אִם נְגִזּמוֹ אֶחָדִים מִהַעֲנָפִים, וְאַתָּה,
עַז-זִית בָּר, הַרְפַּבָּת בְּינֵיכֶם וְשִׁתְפָּת בְּעֶשֶׂר
לְשָׁדָם שֶׁל שְׁרֵשִׁי עַז הַזִּית הַמְּבִיט -

(18) אֶל תִּתְרַבֵּב (ד:ב) וְאֶל יָגֵבָה לְבָךְ עַל
הַעֲנָפִים [שְׁנִגְזּמוֹ]; וְאִם תִּתְפַּאֲר עַלְיֵיכֶם - זָכָר
נָא שֶׁלֹּא אַתָּה נוֹשָׂא אֶת הַשְּׁרֵשׁ, כִּי אִם לְהַפְּךָ
- הַשְּׁרֵשׁ הוּא הנֹשָׂא אוֹתָךְ!

(19) וְגַם אִם תֹּאמֶר בְּלִבְבֶּךָ: "הַעֲנָפִים הָאֶלָּה
נְגִזּמוֹ מִהָּעֵץ כִּדִּי שְׁאַנִּי אַרְכֵב בָּמָקוּם -

(20) נְכֹזֶן, אַתָּה צֹדֶק; הַעֲנָפִים נְכֹרְתָּו מִשּׁוּם
שֶׁלֹּא הָאִמְנֹו, וְאֶלָּו אַתָּה קִים בְּזִכְוֹת אֶמְוֹנָתךְ
בְּלִבְדֵךְ. אֶז אֶל תִּפְתַּח מִחְשְׁבּוֹת גָּאוֹה, כִּי אִם
יִרְאָא אֶת ה'!

(21) כִּי אִם ה' לֹא חִס עַל הַעֲנָפִים הַטְּבֻעִים -

עלול הוא שלא לחשס גם עלייך!
(22) שים לב, אפוא, לנדיבותו של ה' ולחסדיו,
ובן למשפטו המחריד. עם אלה שנפלו הוא
החרمير; ואלו אתה קים בחסדו, בתנאי
שעתם לעתם בחסדו - שאם לא כן, תגוזם גם
אתה ותכרת!

(23) וכן גם הם [בני ישראל], אם לא יתמידו
בכפרותם - ישובו וירכבו, כי ה' יכול גם יכול
לשוב ולהרכיבם!

(24) כי אם אתם [הגוים] נכרתם מעז זית הבר
והרקבתם שלא כדרך הטבע בזיהת המביה - על
אתה בפה ובפה שירכבו אלה, השיכים בדרך
הטבע לעז המביה, בזיהת המקורי שלהם!
(25) איני רוצה, אחוי-במושיח, שתהיyo בוראים
בנוגע לרוז הזה, לבל תהיו חכמים בעיניכם: כי
פבד-לב חילקי השפטلت על עם ישראל, עד
шибנס מלא הגוים.

(26) ובכן, כלל ישראל יושע, כתוב: "ובא לציון
גואל לשבי פשע מיעקב נאם ה'" (ישעה נת:כ-
כא),

(27) "וְאַנִּי זוֹאת בְּרִיתִי אֲתֶם, כִּי אָסֵלָח לְעֹזֶם"
(ירמיה לא:לד).

(28) באשר לבשורת הגאה - אויבים הם
בגליכם; אך בכל מה שנוגע לבחירה - אהובים
הם על ה', הוזות לאבות.

(29) כי מתנותיו של ה' וקריאתו - בלתי

הַפִּיכוֹת הָנוּ, וְהוּא לְעוֹלָם לֹא יִתְחַרְתֵּט עֲלֵיכֶם וְלֹא
יִחַזֵּר בּוֹ מֵהֶן!

(30) כִּי בְּדִיקָה כְּשֵׁם שְׁאַתֶּם, הָגּוּיִם, הַיִּתְּמֻמְּנִים
בַּעֲבָר חֲסִירִי מִשְׁמִיעַת כְּלַפִּי הָרֶ, אֲוֹלָם עֲכָשָׂו
קִבְּלָתָם חֲנִינָה (ט:טו-טו) בְּגַלְל חֲסָר מִשְׁמִיעַתָּם
[שֶׁל יִשְׂרָאֵל] -

(31) כֹּךְ גַּם הֵם לְקוֹי בְּחַסְרָמִים מִשְׁמִיעַת לְמַעַן
חֲנִינָתֶכֶם, כִּי שֶׁגַּם הֵם יִקְבְּלוּ בְּסֻוףְוּ שֶׁל דָבָר
חֲנִינָה.

(32) מִשּׁוּם שֶׁהָרָא יְהוָה אֱתָה כָּלֵם [אֶת עַם יִשְׂרָאֵל
וְאֶת כָּל אָמוֹת הָעוֹלָם גַּם יִחְדָּה] בִּידֵי הַמִּרְדָּנוֹת
וּחַסְרָמִים מִשְׁמִיעַת, כִּי שִׁיּוּכָל לְהַעֲנִיק חֲנִינָה
לְכָלָם.

(33) מָה עַמְקָה הוּא עַשְּׂרָת חֲכָמָת הָרֶ, וּמָה עַמְקָה
דָּעַתוֹ! כִּמְהָ בְּלִתִּי-נְדָלִים מִשְׁפָטָיו וּבְלִתִּי-
נִתְּפָסּוֹת הֵן דָרְכֵיכֶם!

(34) כִּי מַיִדְעָ אֶת רֹוחַ הָרֶ? וּמַיְהוּ אִישׁ עַצְתָּו
(יִשְׁעִיה מ':יג)?

(35) מַיִנְתָּן לוֹ דָבָר כְּמַקְדָּמָה, וּמַתְנוֹתָיו
תְּשַׁלְּמָנָה לוֹ כְּחֹבֵב?

(36) הָלָא הַכָּל מִמְּפָנוֹ, וְהַכָּל דָרְכוֹ, וְהַכָּל אֲלֵינוּ!
לוֹ הַכָּבֹוד לְעוֹלָמִים, אָמֵן!

פרק י"ב

(1) אָנִי פֹּנֶה אֲלֵיכֶם, אֲחִים-בִּמְשִׁיחָה, בַּתְּחִנָּה

בְּזִכְוֹת רַחֲמֵי הָ' : הָגִישׁו נָא אֶת גְּוּיוֹתִיכֶם
(בראשית מז:יח) וְאֶת כָּל יְשֻׁוֹתְכֶם בְּקָרְבֵן חַי,
קָדוֹשׁ וּמִקְּבָּל עַל הָ' (בראשית ח:כא) וְתַהֲיִ נָא זו
עֲבוֹדַת הַקָּדֵשׁ הַרוֹחֲנִית שְׁלַכְּם.

(2) אֶל תְּפִיחוּ עוֹד לְעַצְמָכֶם לְהַדּוֹת לְעוֹלָם -
הַזֶּה; אֲדִרְבָּא, בְּהַתְּחִדְשָׁוֹתְכֶם - הַשְׁתַּפְנוּ נָא, כִּי
שְׂטוּכְלוּ לִדְעַת אֶל-נְכוֹן מָה הוּא רְצׁוֹנוּ הַטּוֹב,
הַמִּקְּבָּל וּהַמְּשָׁלֵם שֶׁל הָ' .

(3) כִּי אָוֹמֵר אָנָּי לְכָל אֶחָד מִכֶּם, עַל פִּי מִדְתָּ
הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִתְּנָה לִי: הַמִּנְעוֹ מִתְחֹוֹשָׁה מִזְיָּפָת
שֶׁל עֲלִיּוֹנָות בָּאָרֶח חִשְׁיבָתְכֶם, אֶלָּא פָעַלוּ מִתּוֹךְ
שְׁלִיטָה עַצְמִית. חִשְׁבוּ בְּשֶׁבֶל, כָּל אֶחָד מִכֶּם
לִפְנֵי מִדְתָּה הָאֱמוֹנָה שְׁחַלֵּק לוּ אֱלֹהִים.

(4) כִּי מִמְּשָׁ כְּשֵׁם שְׁבָגוֹף אֶחָד יִשְׁנֶם אֲבָרִים
רַבִּים, וְלֹא כָּלָם מִתְפִּקְדִּים בָּאוֹתָה הַצּוֹרָה,
(5) כְּךָ גַּם כָּלָנוּ - אֲבָרִים אָנוּ בְּגּוֹפוֹ-שֶׁל-מֶשִּׁיחַ,
וּכָל אֶחָד מִאָתָנוּ - אֲבָרַ הָוּא לְרַעֲיוֹן;

(6) וַיֵּשׁ לָנוּ מִתְּנוֹת, הַגְּבָדּוֹת זוֹ מִזּוֹ בְּהַתְּאַם
לְחֶסֶד אֲשֶׁר נִתְּנָנוּ. אִם אָנוּ מִבְּיָאִים אֶת דִּבְרֵי
הָ' לְקֹהֶל כְּנָבִיאִים - נִעְשֶׁה נָא זוֹאת לִפְנֵי מִדְתָּ
הָאֱמוֹנָה שְׁקָבְלָנוּ.

(7) אִם מִקְּיָמִים אָנוּ הַיְבָטִים מִסְּיָמִים בַּעֲבוֹדַת
הַקָּדֵשׁ - נִעְשֶׁה זוֹאת בְּדָרְךָ שֶׁל מִתְּנוֹ שְׁרוֹת. מַיִם
שְׁמִתְפִּקְדָּן כִּמְזֹרָה-רַבְּנִי - יַעֲסֹק נָא בְּהַזְרָאָה.

(8) אִם מִישָׁהוּ מִתְּזִקָּה וּמְעוֹזָד אֶת הַצּוֹרָה -
יַעֲשֶׁה זוֹאת בְּשְׁרוֹת עֲבוֹדַת-הַקָּדֵשׁ. הַנוּתָן צְדָקָה

- יַעֲשֶׂה זֹאת בְּנִדְיבּוֹת. הַמְנָהִיג יַפְعֵל בְּחִרִיצּוֹת,
וְהַעֲסֵק בְּבָקוּר- חֹלִים וּבְגַמְילּוֹת- חִסְד - יְקִים
נָא אֶת הַמְצֹוֹת הָאֱלֵה מִתּוֹךְ שְׁמָחָה וּמִאוֹר-
פָּנִים.

(9) הַאֲהָבָה (בְּדִבְנָה) תְּהִיא נְטוּלָת צְבִיעּוֹת.
שְׁנָאו אֶת הַרְעָה וְהַקְדִישׁו אֶת עַצְמָכֶם לְטוֹב.

(10) גָלוּ חֶבֶה מִשְׁפְּחָתִית אִיש לִרְעָהו בְּאֲהָבָה
שֶׁל אָחוּה, הַעֲרִיכו זֹה אֶת זֹה תּוֹךְ מִתּוֹן כְּבוֹד
מִזְדֵדִי.

(11) קָנוּ אֶל כְּבוֹדו שֶׁל ה' לְלָא הַזְנָחָה אוּ עַצְלוֹת.
הַתְלַהְבּו בְּרוּתַהּ הַקְדֵשׁ עִם "בְּרַעַן" (בְּלַהְט-אָש)
וּשְׁרַתוּ אֶת ה' בְּעַבּוֹדַת הַקְדֵשׁ.

(12) שְׁמָחו בְּתִקְוָה, גָלוּ סְבָלָנוֹת וְאַרְךְ רִוִיחָה
בְּאַרְצָה, הַתְמִידו בְּתַפְלָה.

(13) בְּרוּתַהּ שֶׁל נְדִיבּוֹת (רוֹזִיסּוֹמִיב) דָאָגו נָא
שֶׁה"פּוֹשְׁקָעַ" (קְפַת הַצְדָקָה) תְּהִיא תָמִיד מְלָאָה
לִשְׁם סְפֻוק צָרְכֵי הַקְדוֹשִׁים. שָׁאָפוּ לְקִים
מְצִוּת הַכְּנִסֶת אָוֹרְחִים.

(14) בָּטָאו בְּרַכָּה עַל אֱלֹה הַמִּאָרְגָנִים רְדִיפּוֹת
עַלְיכֶם, וְדָאָגו לְכָה, שָׁזָאת אָכוּן תְּהִיא בְּרַכָּה וְלֹא
קְלִלה!

(15) הַצְטִרְפּו לְשְׁמָחָתָם שֶׁל הַשְׁמָחִים וְהַשְׁפְּתַתְפּו
בְּאַבְלָם שֶׁל הַמִּתְאַבְלִים.

(16) תְּהִא נָא תִמְימּוֹת-דָעִים [רוֹחַנִית] בְּינִיכֶם;
אֶל נָא תִתְנַהֲגו בְּבָעֵלִי-גָאוּה, הַתְהַלְכוּ עִם
הַעֲנוּוֹים (ישׁועה כת'יט), עִם עַמִּי-הָאָרְצּוֹת שְׁפִילִי

הרים, ולא תהיו חכמים בעיניכם.

(17) אל תשיבו לאיש רעה תחת רעה, אלא חשבו מהו הטוב בעיני כל בני האדם, ועשו זאת (משל ג:ד, תרגום השבעים).

(18) אם אפשר, ועד כמה שזה תלוי בכם - השתדלו לחיות בשלום עם כל בני האדם.

(19) אל תנקמו באיש בעצמכם, אך תנו לה הצדנות לשפך את חרוץ- אפו וזעמו, כמו שכתב: "לי נקם ושלם, אמר ה'!" (דברים לב:לה).

(20) לכן, אם רעב שנאה, האכילתו לחם, ואם צמא, השקהו מים; כי גחלים אתה חתה על-ראשו!" (משל כי:כא-כב).

(21) אל תגיח לרע להתגבר עליו. אדרבא; התגבר אתה על הרע בעזרת הטוב.

פרק י"ג

(1) כל נפש תכינע לרשותיות השלטון הרבוניות, כי אין ממשלה שלא נתנה מידי ה' וכל השרות נקבעו על ידיו.

(2) לכן, כל מזרד במלכות מתוקם בעצם נגד צו אלהי, ואלה המתנגדים לה יקבלו את העונש המגיע להם כדין.

(3) כי השליטים אינם מפילים מזרא ופחד על המתנגדים לפיו דרך הטוב, כי אם על עושי

הרע. האם רוץָה אַתָּה לְחִיּוֹת לֹא מִזְרָאָה שֶׁל
מַלְכּוֹת? עֲשֵׂה אֶת הַטּוֹב, וְאֵז תִּזְכֵּה לְשִׁבְחוֹם
מִצָּד נִצְיָג הַמִּמְשָׁלָה.

(4) כי [פקיד הרשות] מישרת את ה' לטובתך.
אבל אם עוזשה אַתָּה אֶת הַרְעָה - אֲזִי מוֹטֵב
שְׁתִפְחַד; כי אין הוא נושא חָרֶב (ח:לה) שלא
לְצַרְךָ! שְׁכַנְוּ מִשְׁרָתַת ה' הוּא, ומִתְפְּקִידוּ לְנַקְםָ
בַּעֲוֹשֵׂי הַרְעָה!

(5) לכן חשוב להכנע, ולא רק מפחד חרוץ אפו
של ה', אלא גם בגלל המצחון.

(6) הרי משווים לך משלימים אַתָּם לְהַם מִסִּים;
אחרי הכל, מישרתי ה' הַם, השוקדים על מלאי
תפקידם באומנה.

(7) פון לכל אדם את המגיע לו: את המס לגובה
המס ואת המכס - לגובה המכס. יראו את מי
שיש לפחד מפניו, וחלק כבוד למי שראו
לכבוד.

(8) אל תהיו חיברים דבר לאיש, בלבד מוחوب של
אהבה, כי האוהב - קיים את התורה כליה.

(9) כי כל המצוות: "לא תִּנְאָף!", "לא תִּرְצַח!",
"לא תִּגְנְבֵ!" , "לא תִּחְמֹד!" (שמות כ:יג:טו; יז;
דברים ה:יז-יט, כא) וכל שאר המצוות - כלולות
כלו בקוצר בדבר התורה, האומר: "וְאַהֲבָת
לְרַעַךְ כְּמוֹךְ!" (ויקרא יט:יח).

(10) אהבה (בדבנה) איננה גורמת רעה לרע;
משווים לך אהבה היא קיומה של התורה כליה.

(11) חווים מזה, יודעים אתם את הזמן; כי כבר הגיעה השעה להתעורר ולהקיע מן השנה; כי עכשו קרובה ישועת אלינו יותר משתייה פארשר חיינו למאמים.

(12) הלילה [ליל העידן הישן] נמצא כבר בעצומו, והוא יום [יום הדין] קרב ובא. הבה נסיר מעלינו את הגלימה השחורה של מעלי החשך, ונפטר ממנה, ונלבש נא את כל נשק האור (ו:יג).

(13) הבה נתנו אפוא בצדקה הגונה, בראשוי למי שמתהלך באור היום; לא בהוללות, בשכירות, בזנות, בפריצות ובזמה, לא במצו ומריבה, באנכיות ובקנאה,

(14) אך נלבש נא את אדמור' ר' ישוע, מלך המשיח, ולא נdag להשביע את תשיקות הבשר [הטבע האנושי הישן והחוטא] במגמה לספק את התאות.

פרק י"ד

(1) קבלו בסבר פנים יפות את החלש באמונה, אבל לא על מנת להתווכת אותו ולהוכיח את צדקת דעתכם.

(2) למשל, אדם מסוים מאמין שפרט לו לא יכול את כל סוג המזון, ואלו המלש מעדייף מזון חמוץ ני בלבד.

(3) אל יעליב זה שאוכל הכל את מי שחווש
לאכל, ואלו זה שמסרב לאכל מזונות מסוימים
אל יחרץ משפט על מי שאוכל הכל, משום
שה' קיבל אותו פאורח רצוי.

(4) כי מי אתה שתשפט ותרשיע בדיון את עבדו
של אחר? הרי הוא יקום או יפל לפניו אדון!
והוא אכן יעמוד, שכן רבונו של עולם יכול
להקימו על רגליו!

(5) איש אחד מחליט, למשל, שיום מסוים חשוב
יותר מאשר הימים, ואלו אחר מאמין שכל
הימים שוים הם בינוינו. יהא נא כל אדם
משכנע ואיתן בדעתו!

(6) האיש ששומר יום מסוים - שומר אותו
לכבוד ה'; וגם זה שאוכל הכל - אוכל זאת
לכבוד ה', כי אומר הוא את ה"בענטש" [ברכת
המזון שאחרי האכל] וברך את לה'. וכי שאינו
אוכל כל דבר - לכבוד ה' נמנע הוא מלאכל,
והוא מודה על-פרק לה'.

(7) כי איש מאתנו אינו חי לעצמו ואיש אין
מת לעצמו.

(8) כי אם חיים אנו, חיים אנו לכבוד ה'; ואם
מתים - לכבוד ה' מתים אנו. כי בין אם חיים
אנו או מתים - שיכים אנחנו לה'.

(9) כי לתוכלית זו הסתלק [נפטר] משיח-צדקו
וחזר לאחר מבחן לחיים - כדי שתיה לזו
הסמכות הן על המתים והן על החיים.

- (10) אם כך, מודיע שופט אתה את אחיך-במושיח ותבויז לו? ולא כלנו עתידיים לעמוד בבית דין של מעלה (דבה"ב ה:י) ולחת דין-וחשבון לפני כסא משפטו של ה'.
- (11) כי כתוב: "חי אני, נאם ה', כי לי תכרע כל ברך ותזדה כל לשון" (ישעה מטה:יח).
- (12) כל אחד ואחד מאננו יאלץ, בסופו של דבר, לחת דין וחוובון על עצמו לפני ה'.
- (13) הבה לא נשפט עוד זה את זה, כי אם נחליט שלא לחת עליה למבחן (ט:לב-לג) בדרכו של האח-במושיח.

מִסְרָאֵל הַגּוֹיִם בָּאָשֶׁר לְאַפְנֵי הַתְּנִהְגּוֹתָם בְּקַהֲלָה

- (14) יודע אני, ומשבני באדון ישוע המושיח, ששום דבר איינו טמא בפני עצמו, אלא אם מישחו מחייב דבר. מה בטמא - אותו הדבר טמא הווא בשבילו.
- (15) אך אם אחיך-במושיח נפגע עד עמוק נשמתו בגל המזון שאיתה אוכל, הרי שוב אין מתהלך בדרך האהבה (בדבנה). אז אל נא פחרס, בגל עניינים של מאכל ומשקה, את

**הָאֵח שְׁאַדְמוֹר יִשּׁוּעָ, מֶלֶך הַמְשִׁיחָ, מַת
לִמְעָנוֹ!**

(16) **לְכָנוּ, אֶל יִגְדַּף אִישׁ אֲתָּה מַה שְׁטוּב בְּעִינֵיכִים!**

(17) **כִּי מֶלֶכְוֹת הַשָּׁמַיִם אַיִּגְנָה עוֹסְקָת בְּעִינֵינוּ
אֲכִילָה וִשְׁתִּיה, כִּי אָמֵן בְּצָדָק (דָנִיאֵל ט:כְד),
בְּשָׁלוּם וּבְשָׁמְחָה בְּרוּתַת הַקָּדוֹש!**

(18) **כִּי מַי שְׁמַרְתָּ בְּךָ אֶת הַמְשִׁיחָ - נוֹשָׂא חֹן
בְּעִינֵי הָאֱלֹהִים, וְהוּא רְצֹוי וּמְקַבֵּל עַל בְּנֵי הָאָדָם בְּאַפְןֵי
כָּלְלִי.**

(19) **הָבָה נְרַדְּפָה-נָא שָׁלוּם, וּנְשַׁתְּדַל לְעוֹזָד אִישׁ
אֶת רֵעָהוּ.**

(20) **וְאֶל תִּמְיטוּ חֶרְבָּן עַל עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים בְּגַלְל
עִנְיָנִים שֶׁל אֲכָל!**

(21) **כִּי תִּיטַּב לְעֹשֹׂת אָמֵן לֹא תִאכְל בְּשָׂר וְלֹא
תִשְׂתַּחַוו יְין, וְאָמֵן לֹא תִעֲשֶׂה שָׁוֵם דָבָר הַעַלְוָל
לְהַכְשִׁיל אֶת אֲחִיך-בְּמִשְׁיחָ.**

(22) **אָמֵן יִשְׁלַח לְךָ אַמְוֹנָה - שְׁמַר אֹתָהּ לְעַצְמָךְ
לִפְנֵי הָאֱלֹהִים; אָשָׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר אַיִּנוֹ מַרְשִׁיעַ אֶת
עַצְמָוֹ בְּשֵׁל הַדְּבָרִים שְׁבָהָם בְּחָר!**

(23) **אוֹלָם בְּאָדָם הַמְטִיל סְפִיק יִמְצָא דָבָר
אֲשֶׁרֶת בְּאֶכְלָוֹ [מִזְוֹן שַׁהוּא אַיִּנוֹ בְּטוּחַ
בְּכִשְׁרוֹתוֹ], מִשּׁוּם שַׁאַיִּגְנָה אוֹכֵל בְּאַמְוֹנָה; וְכֹל
מַה שַׁאַיִּנוֹ נִעֲשֶׂה בְּאַמְוֹנָה - חִטָּא הוּא!**

פרק ט"ו

- (1) אֱנֹחָנוּ, שְׁחִזְקִים אָנוּ, חִיבִים לְתַמֵּךְ
בְּחַלְשָׁתָם שֶׁל הַחֲלָשִׁים, וְלَا לְבַקֵּשׁ רָק
לְהַשְׁבִּיעַ אֶת רְצׂוֹנוּ אָנוּ.
- (2) אֲלֹא יְבַקֵּשׁ-נָא כֵּל אֶחָד מֵאֶתְנוּ לְהַשְׁבִּיעַ אֶת
רְצׂוֹן רַעַהוּ לְאוֹרֶכֶל מִה שָׁמוּעֵיל לְבִנִית אֶחָיו.
- (3) שְׁפַנְן גַם אָדָמוֹר יְשֻׁוע, מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ, לֹא
בְקֵשׁ אֶת הַנְּאָת עַצְמוֹ, אֲלֹא, כִּמוֹ שְׁפָתּוֹב:
"חִרְפּוֹת חִרְפּיַךְ נִפְלוּ עַלְיָה" (תְּהִלִים סְטָהִי).
- (4) כִּי כֵל מִה שְׁגַכְתָּבְנָה מִקְדָּם נִכְתָּבְנָה לְלִמְוֹדִי
הַקְדָשׁ שְׁלָנוּ, כִּדְיַי שְׁנוּכָל - בְּסִבְלָנוֹת וּבְנִיחָמָת
פְתַבְיַי הַקְדָשׁ - לְהַחְזִיק אִתְגִּינִים בַתְקוֹהָ.
- (5) אֱלֹהִי הַסִּבְלָנוֹת וּהַנִּיחָמָת יִתְנוּ לְכֶם לְחַיּוֹת
בְּלִבְ-אֶחָד וּבְתִמְימּוֹת דָעִים בֵּיןֵיכֶם, בַהֲתָאָמָה
עִם אָדָמוֹר יְשֻׁוע, מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ.
- (6) כִּדְיַי שְׁבָאָחָdot הַרוּחַ וּבְקוֹל אֶחָד תְּתַנוּ כְבוֹד
לְאֱלֹהִים, אָבִי אָדָמוֹר יְשֻׁוע, מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ.
- (7) לְכָן נָהָgo אִישׁ בְּרַעַהוּ כְּבָאָרְחוֹים רְצֹויִים,
כִּפְיַי שְׁאָדָמוֹר יְשֻׁוע, מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ, קִבְּלָא אֶתְכֶם
לְכְבוֹד ה'.
- (8) כִּי מַצְהָיר אָנִי שְׁמַלְךְ הַמֶּשִׁיחַ הִיה לְמִשְׁרָת
בְּנֵי הַמִּילָה לְמַעַן אָמָת ה', עַל מִנְתָה לְאָשֶר
וְלִקְיָים אֶת הַהֲבַטְחוֹת אֲשֶׁר נִתְנוּ לְאָבוֹת,
(9) וּכִדְיַי שְׁהִגּוֹיִים יִשְׁבְּחוּ אֶת ה' עַל הַמְּנִינָה
שְׁקַבְלוּ מִמָּנוּ, נִכְתָּב: "עַל-כֵּן אָזְדָה, ה', בָּגּוֹיִם;

- וְלֹשֶׁמֶךְ אָזַמֵּר ! " (תהלים יח:נ).
 (10) וְכִמּוֹ-כֵן כְּתוֹב : " הָרְגִינִינוּ, גּוֹיִם, עַמּוֹ ! "
 (דברים לב: מג).
- (11) וְעוֹד : " הָלְלוּ אֶת הָ', פָּל-גּוֹיִם, שְׁבָחוּהוּ, כָּל
 הָאָמִים ! " (תהלים קיז: א).
- (12) וַיְשַׁעֲיוָהוּ מֹסִיף וְאָזַמֵּר : " זֹהֵיה שָׁרֵשׁ יִשְׁיָה
 אֲשֶׁר עָמַד לְגַס עַמִּים, אֲלֵיו גּוֹיִם יִדְרְשׁוּ " (ישעה
 יא: י; מב: ד).
- (13) וְאֶלְهֵי הַתְּקֻוָה הָוָא יִמְלָא אֶתְכֶם בְּכָל
 שְׁמַחָה וּשְׁלוּם בְּהָאָמִינָכֶם, כִּדי שְׂתַפְמָלָאוּ תְּקֻוָה
 בְּשִׁפעָרְבָּן וּבְכָחָ רֹוחַ הַקָּדֵש.
- (14) אֲמִ-בְּמַשִּׁיחַ, אֲנִי בְּטוּחַ בְּקִשְׁר אֲלֵיכֶם,
 שְׁאַתֶּם עָצְמָכֶם מְלָאִים בְּכָל יִשְׁרָר וִדְעָת, וּשְׁיִשְׁבַּתְכֶם
 בְּכָל תְּכֶם לְהֽוֹכִיחַ אִישׁ אֶת אֶחָיו.
- (15) בְּכָל זוֹאת כְּתַבְתִּי אֲלֵיכֶם דְּבָרִים בּוֹטִים
 לִמְדֵי בְּאֶגֶּרֶת הַקָּדֵשׁ הַזֹּאת - כְּאֶלְוּ כִּדי
 לְהַזְּכִירְכֶם, בְּזָכִות הַחֲסִיד שָׁנַתְנוּ לֵי מַה,
 (16) לְהִיּוֹת מְשִׁירַת אֶדְמוֹר יִשְׁוּעָה, מֶלֶךְ הַמַּשִּׁיחַ,
 לְגּוֹיִים, בְּשִׁרוֹת בְּשׂוֹרַת הַגָּאֵלה שֶׁל הָ', וְלַהֲגִישַׁ
 כְּהַן עֲבוֹדַת הַקָּדֵשׁ אֶת קָרְבָּנוּ הַמְנִיחָה שֶׁל
 הָגּוֹיִים לְהָ', לְמַעַן יְהִי [הָגּוֹיִים] קָרְבָּנוּ רָצַוי
 וּמִקְדֵּשׁ בְּרוּחַ הַקָּדֵשׁ.
- (17) מְשׁוּם כֵּה יִכְׁלֶن אֲנִי לְהַתְּפִאֵר בְּמַשִּׁיחַ יִשְׁוּעָה,
 בְּכָל מַה שְׁקָשָׁוֵר לְהָ' .
- (18) כִּי אַיִן מִתְּיִמֵּר לוֹמֵר דָּבָר, זֹלְתִּי מַה
 שַׁהַמַּשִּׁיחַ חֹלֵל דָּרְכֵי לְמִשְׁמָעַת הָגּוֹיִם, בָּאָמֵר

ובמעשה,

(19) בכח אותות ומופטים ובגבורת רוח הקדש
הצלחתי לנסע מירושלים ועד לאילריקום
(יוגוסלבביה ואלבנה בימינו), ולהשלים את
הטפת בשורת הגאלה של ה.

(20) וכז הצבתי לי מטרה להכריז את בשורת
הגאלה של ה' רק במקומות שבהם טרם הכרו
שם המשיח, כדי שלא אבנה על יסוד שהניחוו
אחרים.

(21) אך, כמו שכתוב: "כי אשר לא-ספר להם
ראו, ואשר לא שמעוו - התבוננו" (ישעיה
נו:טו).

(22) מסבה זו עכבתי פעמים רבות, וגמנע ממני
לבא אליכם.

(23) אבל עכשו, היות שאין לי כבר תעסוקה
רבה באזורים הללו, ומשום שמזה שנים רבות
מקנגת בי תשוקה עזה לראותכם שוב -

(24) הייתי רוצה לבקר אתכם בדרכי לספר,
ואחרי שאשהה עמכם זמן מה תלווו אותי
בברכה בהמשה דרכי.

(25) אבל עכשו עזלה אני לירושלים בשרות
עבזדת הקדש של הקדשוים [היהודים
המשיחיים שבירושלים].

(26) כי קהלות המשיח במקדונה ובאכיה (יון)
החליטוו לגבות תרומת צדקה למען העניים
שבין הקדשוים אשר בিרושלים.

(27) הִנֵּה הָחְלִיטוּ לְעֹשֹׂת זוֹאת מְרַצּוֹנוּ הַחֲפֵשִׁי,
אֲך֒ בְּעֵצֶם הָנֶם מִיּוֹבָת לָהֶם זוֹאת כְּחוֹב; מִשּׁוּם
שֶׁאָמַם הַלְּאִ-יְהוּדִים נִטְלוּ חָלַק בְּמוֹרְשָׁתָם
הַרוֹחַנִּית [שֶׁל הַיְהוּדִים] - הָרִי מַטְלַת עַלְיָהֶם
הַחוֹבָה הַמּוֹסְרִית לְתָמֹךְ בַּיְהוּדִים הַמִּשְׁיחִים
לִפְחוֹת מִבְּחִינָה חִמְרִית.

(28) אֵי-לְכָה, אַחֲרֵי שָׁאשְׁלִים אֶת שְׁרוֹת מִסְעָ
הַתְּרִמָה הָזָה, וַאֲגִישׁ אֶת פָרִיו לְעַנְנֵי הַקְדוּשִׁים
בְּחַתִּימָת יְדֵי, אֶעֱבֹר, [אִם יָרַצָה הַשָּׁם], בְּדַרְכֵי
לִסְפַּרְד גַם אַצְלָכָם,
(29) וַיַּדְעָ אָנָי, שְׁבָבָא אֶלְיכָם - אָבָא בְּמַלְאָ
בִּרְכַת הַמִּשְׁיחַ.

(30) אָנָי מִפְצִיר בָכֶם, אֲחֵי-בַמִּשְׁיחַ, בְּשֵׁם
אֶדְמוֹר יְשֻׁוע מֶלֶךְ הַמִּשְׁיחַ וּבְאַהֲבַת רֹוח הַקְדֵשׁ,
שְׁתַאֲבָקוּ לְמַעַן בַּתְּפִלּוֹתֵיכֶם אֶל הֵ',
(31) שְׁאָנָצֶל מִפְגִיעַתְם הַרְעָה שֶׁל בְּנֵי הַבְּלִיעָל
מִסְרֵי הַמְשִׁמְעָת שְׁבִיהוּדָה, וְגַם שְׁשְׁרוֹתִי
בְּעִבּוֹדַת הַקְדֵשׁ לְמַעַן אָנָשֵׁי יְרוֹשָׁלַיִם יְהִי
רָצֵוי וּמִקְבֵּל עַל הַקְדוּשִׁים.

(32) כִּי שְׁאָבָא אֶלְיכָם בְּשִׁמְחָה - בְּרַצּוֹן הַשָּׁם -
כִּי לְהַתְּרִעְנֵנוּ וְלִהְנֹות יְחִיד אַתֶּכָם מִמְּהַתְּחִבּוֹת
[הַרוֹחַנִּית] בְּחַבְרוֹתָא הַמִּשְׁיחִית.

(33) וְאֶלְהִי הַשְׁלָום יְהִי עִם כָּלֶכָם, אָמֵן.

פרק ט"ז

- (1) אָנִי מַמְלִיכֵץ בְּפָנֶיךָם עַל אֲחֹתֵינוּ פִּיבֵּי,
הַשְׁמָשִׁית-הַמְּשִׁיחִית שֶׁל קְהַלָּת קִנְקָרָא;
- (2) קִרְבּוֹ אֹתָה וּקְבָלוֹה בִּסְבַּר פָּנִים יִפּוֹת
בַּמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שִׁיאָה לְקָדוֹשִׁים, וְהוֹשִׁיטוּ לְהָכָל
עַזְרָה שַׁהְיָא תְּזַדְקָק לְהָ, מִשּׁוּם שַׁהְיָא עַצְמָה
אִרְחָה רַבִּים וִסְעָה לְהָם, וְגַם לֵי.
- (3) דִּרְישָׁת שְׁלוֹם לְפְרִיסְקָה וּלְעַקְיָלָס, חֶבְרִי
לְעַבּוֹדָה בְּשְׂרוּתוֹ שֶׁל אַדְמוֹ"ר יִשְׁוּעָה, מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ,
- (4) הֵם עָמַלּוֹ לְמַעַן בְּדִבְקוֹת רַבָּה וּבְמִסְירֹות
נֶפֶש מְמַשֵּׁ; לֹא אָנִי בַּלְבֵד מַזְדָּה עַלְיָהּם
לְאֱלֹהִים, אֶלְאֶ שְׁגָם כָּל הַקָּהָלוֹת - בְּכָל אֶרְצֹות
תִּבְלָל - נֹהֲגוֹת כְּמוֹנוֹ;
- (5) דִּרְישָׁת שְׁלוֹם גַּם לְקָהָלָה הַגְּאָסָפָת בְּבִיתְמָ!
פְּרִיסְתָּה שְׁלוֹם גַּם לְאַפְנָטוֹס יִקְיָרִי, שַׁהְוָא בְּכָור
הַקָּדוֹשִׁים לְמִשְׁיחַ בְּאָסִיה (הַקְטָנָה; הַיּוֹם -
תּוֹרְכִּיהִ).
- (6) דִּרְישָׁת שְׁלוֹם לְמַרְיוּם, שְׁעַבְדָה קְשָׁה מִאֵד
לִמְעָנָיכָם.
- (7) דָּרְשָׁוּ גַם בְּשְׁלוֹמוֹ שֶׁל אַנְדָּרוֹנִיקָוס וַיּוֹלִיה,
אֲחֵי בְּנֵי עַמִּי וְחֶבְרִי לְפָלָא, נְכַבְּדִים הֵם בְּקִרְבָּ
שְׁלוֹחֵי הַמִּשְׁיחַ! [הֵם גַם הִי בַּמִּשְׁיחַ עוֹד לִפְנֵי].
- (8) שְׁאַלּוּ שְׁלוֹם אַמְּפָלִיאָטוֹס, חֶבְרִי הָאָהָוב
בְּאַדּוֹנָנוֹ.

(9) מסרו נא דרישת שלום לאורבנוס, שטפנו
הנאמן בעבודת המשיח, וגם לסטביס, אחיו
החבריב.

(10) ד"ש חמה לאפס שעמד בבחן במשיח,
וכמוון גם לכל בני ביתו של אристופולוס.

(11) דרישת שלום להרודיון, בן-עמי, ולבני
משפחתו של ניקיסוס, שכלים עומדים באדוננו.
(12) אני דורך בשולם של טרייפה וטריפוסה,
העובדות קשה בשירות אדוננו, ודרישת שלום
גם לפְּרִסִּיס האוהה, שעמלהפה רבות
באדוננו.

(13) מסרו ד"ש לרופois, הנבחר באדוננו,
ולאמו, שהיא כאם גם לי.

(14) דרישת שלום גם לאסינקרייטוס, לפלגון,
להרמס, לפטרובס, להרמס ולאחים-במשיח
הנמצאים אצלם.

(15) דרשו בשולם של פילולוגוס ויוליה ושל
גרואס ואחותו; ברכו לשולם גם את אולימפיה
ואת כל הקדושים אשר אתם.

(16) ברכו איש את אחיו בנטיקת הקדש. כל
קהלות המשיח שואלוות לשולםכם.

(17) אני מתרה בכם, אחים-במשיח, שתשמרו
מאד לנפשותיכם מכל אלה הגורמים לפלוגים
ולכתות, והמנסים להביא נסונות ומכשלות
שלא כדרך התורה אשר למדתם; רקקו מהם!

(18) כי אנשים פאלה אינם משרטים את

המֶשִׁיחַ אָדוֹגָנוּ אֲלָא אֶת תְּאָבוֹנָם בַּלֵּבֶד, בְּלִשׁוֹן
מְלֻקְּלָקוֹת וּבְמַלִּים נְעִימֹת לְאַזְן מַולְיכִים הֵם
שׂוֹלֵל אֶת הַפְּתָאִים שֶׁאִינָם חֹשְׁדִים בָּמְאוֹם.

(19) בַּי מְשֻׁמְעַתְּכֶם הַתְּפִרְסָמָה בָּרְבִּים וּנוֹדָעה
לְפָל, וּעַל-כֵּךְ שְׁמַח אָנִי בְּכֶם, אֲךָ רֹצֶחֶת אָנִי
שְׂתַּהְיוּ חִכְמִים בָּנוֹגָעַ לְטוֹב וְתִּמְמִימִים בָּמה
שָׁקְשּׁוֹר לְרֹעַ.

(20) וְאֶלְهִי הַשְּׁלוֹם יְמַחֵץ אֶת הַשְּׁטָן תְּחַת
רְגִלְיכֶם, בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ. חֶסֶד אָדוֹגָנוּ, המֶשִׁיחַ
ישׁוע, יְהִיה עַמְּכֶם!

פְּרָקִים ט-יא מְרָאִים, שְׁהַמִּסְרָה מִתְמַקֵּד
בָּמְדֵה רַבָּה בָּאָמוֹנָה הַיְהוּדִית הָאֲמָתִית
וּבִישׁוּעָתוֹ הַסּוֹפִית שֶׁל כָּלֶל עַם יִשְׂרָאֵל.
אַרְבָּעָה יְהוּדִים מִשִּׁיחִים מִצְרָפִים אֶת
דִּרִישָׁות הַשְּׁלוֹם
שָׁלַחְמָם.

(21) גַּם טִימֹתָאֹוס, חֶבְרִי לְעַבּוֹדָה, שׂוֹלֵחַ לְכֶם
דִּרִישָׁת שְׁלוֹם, וּכְמוֹהוּ גַּם לוֹצִיאָס, יִסּוֹן
וּסְסִיפְטוֹרָס, בְּגִי עַמִּי.

הטופר שולח גם הוא את ברכת שלומו האישית

(22) גם אני, טרטיוס, כותב האגרת הזאת,
מצירף לכם בזאת ברכת שלום באדוננו.

(23) גיוס, המארח אותך וגם אתה כל הקהלה,
שולח לכם פרישת שלום, ובמו הואה ארכטוס,
אזרבר העיר, והאח-במשיח קורטוס.

שיר הילל

(25) לו, יכול לחזק אתכם לפיו בשורת הגאה
ולפי הכרזת אדמו"ר ישוע, מלך המשיח,

בהתגלות הרז אשר היה כמוש מימות עולם,

(26) ואשר התגלה עכשו, על-ידי בתובים
נbowאים ובהתאם למצוותיו של אל-עולם,

ונודע לכל הגויים על מנת להביעם למשמעת
האמונה,

(27) לאלהים החכם לבדו - לו הקבוץ במשיח
ישוע. אמן!

